

Békés Pál

TÉVÉ

- játék -

SZEREPLŐK:

Béni - rakodó

Laci - rakodó

Neéné - titkárnő

Kriston Tamás - főszerkesztő

Patkó Endre - a helyettese

Száky Imola - műsorvezető

Páder Anna - műsorvezető

Szállás Edit - rendező

Sajga Zsolt - producer

Szótlan fiatalember

ELSŐ FELVONÁS

Reggel. Kopár, üres irodahelyiség, a falon hámló tapéta, látszik a leakasztott képek helye, a konnektorok leszerelve, veszedelmes drótok kígyóznak elő a falból. A szín jobb oldalán ajtó, középen dupla ablak, hámló tűzfalra néz. Az ajtó kivágódik, kék kezeslábast viselő szállítómunkások nyomakodnak be: Béni és Laci. Íróasztalt préselnek át a keskeny kereten. Nyögve zökkentik a sarokba.

BÉNI: (körülnéz) Lepra hely.
LACI: Ja.
BÉNI: Szedjed le a szalagokat.
LACI: Jó.

Laci az íróasztal fiókjait rögzítő szalagokat tépdesi.

BÉNI: Tízórai.

Béni fél kenyeret vesz elő a kezeslábás zsebéből, Laci fél rúd parizert. Felülnek az asztalra, szeletelik az ételt.

BÉNI: Két hete még egész normálisan nézett ki.
LACI: Ja. (zavartan) Micsoda?
BÉNI: Ez az iroda.
LACI: Honnan tudod?
BÉNI: Te is tudod.
LACI: Én nem.
BÉNI: Együtt rámoltuk ki.
LACI: Annyi irodát rámoltunk ki-be.
BÉNI: Ezt is. Nem emlékszel? Itt volt a falon egy marha nagy kép, egy régi csata, kérdeztem micsoda, mondták, hogy mikor Mátyás király elfoglalta Bécset.
LACI: Elfoglalta Bécset?
BÉNI: Ha egyszer volt róla egy kép?!
LACI: Akkor igen.
BÉNI: Ott az ablak előtt a fikusz, tudod, az emeletes, amelyiknek dróttal vannak összefogva a szárai, mert különben szétesne, az, amelyik itt köröz a házban tíz éve, aztán egyre csak nő, hogy már alig lehet költöztetni, na az.
LACI: Ja. Legalább ötször cúgöltem három emeletet fel, kettőt vissza. Innen is vittük?
BÉNI: Két hete. Főnöki szoba volt.
LACI: Ez? Ki se lehet látni rendesen.
BÉNI: Épp azért volt a fikusz az ablak előtt, hogy ne lehessen látni, hogy nem lehet kilátni. Egész nap égett a villany a

sötétség miatt. Egyébként alfőnök volt.
LACI: Miféle?
BÉNI: Honnan tudjam? A mi dolgunk tudni azt?
Főfőnök, alfőnök, segédfőnök, mellékfőnök, ki
tudja melyik melyik. Nekünk csak azt kell
tudni, hogy kirúgták, berúgták vagy
átszervezték és hova kell cuccolni, meg hova
lesz a fikusz.

Belép Száky Imola. Harminc körüli, fekete, túlsminkelt.

IMOLA: Hoppá! *(hökkenten néz körül)* Eltévedtem.
Azt hittem, itt lakik az új főnök.
LACI: *(olvatagon)* A Száky Imola...
BÉNI: *(izgatott)* Csókolom. Épp ma reggel láttam
az újságosnál valamelyik címlapon.
IMOLA: *(csodálkozik)* Nahát... Tényleg?
BÉNI: Csak nem tudom melyik lapban.
IMOLA: *(élesen)* Csók és könny. Meglepetés.
BÉNI: Tessék?
IMOLA: Az két újság. Mindkettőn én vagyok. Szóval
nem itt lakik az új főnök...
BÉNI: Jaj csókolom, de. Még nincs, de nemsokára.
IMOLA: Tudják, mikor jön, fiúk?
LACI: *(papírt, tintaceruzát vesz elő)* A
feleségemnek maga a kedvence.
IMOLA: Ne mondja.
LACI: De, de! Ha maga van, akkor felhangosítja a
tévét, mert minálunk mindig némán megy, hogy ne
zavarjon, tudja hogy van az. A feleségem
szerint maga a legaranyosabb. És úgy is van.
Ahogy mondani tudja, hogy „Ön nyert egy
hajszárítót!” Meg hogy „Önnek óriási
szerencséje van, három CD közül is választhat!”
Mindig be akar telefonálni, de állandóan
foglalt. Adjon egy autogrammot.
IMOLA: Persze. *(a tintaceruzával kapirgál)* Hogy
tud ezzel írni? *(Arany töltőtollat vesz
elő)*
LACI: Úgy tessék, hogy „Ágikának”. Nagyon fog
örülni.
IMOLA: Tessék. És üdvözlöm Ágikát.
LACI: Én nem is tudom, hogy köszönjem.
IMOLA: Akkor... maguk találkoznak először az új
főnökkel?
LACI: Az nem biztos.
BÉNI: Persze! Mi.
IMOLA: Ha megjön, esetleg szólhatnának. *(névjegyet
vesz elő)* Rajta van a mobilom. Csak hogy minél
hamarabb üdvözölhessem.
BÉNI: Amint megjön!
IMOLA: Köszönöm. Minden jót fiúk. *(Kimegy)*

BÉNI: Láttad ezt? Láttad?
LACI: *(az aláírást nézi)* Oda lesz a boldogságtól.
BÉNI: Ilyen segg nincs több a világon! Ez olyan, hogy visszaköszön! Ez egyedül is beülhetne a műsorba! A Száky Imola műsorába!
LACI: Miért nem volt nálam valami rendes papír?
BÉNI: Megőrülök ezekért a csajokért! Ha én egy ilyet hazavihetnék.
LACI: Veszek a sarkon egy képkeretet, belerakom.
BÉNI: Húzzunk bele.
LACI: Még nem is ettünk.
BÉNI: Majd eszünk később.
LACI: Azt nem. Kalória nélkül nem megy. Egyébként is utálok a cűgölést.
BÉNI: *(ordít)* Utálod? Nem vagy magadnál, Laci! Inkább fél lábon ugrálnál az örömtől! Kinek kellene mi, ha ezek nem rugdosnák egymást ki meg be? Mit csinálnék az esztergályos-marós szakvizsgámmal? Lebontották a fejem fölül a gyárat! Tudod, mi volt ott? Ne tudd meg!
LACI: Jó-jó. Nyugi.
BÉNI: Jaj istenem, Száky Imola.
LACI: Így begerjedtél?
BÉNI: Mi közöd hozzá? És te mihez fognál a nyolc általánossal?
LACI: Hat.
BÉNI: Hoppá. Az más.
LACI: Nem bírtam. Négyszer buktam, aztán anyyi.
BÉNI: Mátyásig nem jutottál el.
LACI: Mesélhetnél róla egy kicsit Béni.
BÉNI: Majd egyszer.

Belép Páder Anna. Valamivel fiatalabb, mint Imola, haja rövid, szőke, zselézett.

ANNA: *(meglepődik)* No nézd. Azt hittem...
BÉNI: Nemsokára jön.
ANNA: Kicsoda?
BÉNI: Biztos az új főnököt keresi a Páder művésznő.
ANNA: Nem vagyok én művésznő.
LACI: Jaj, dehogynem! Minálunk a Páder Anna fogalom! A feleségem odáig van magától. A híradó végére mindig odakapcsol. Csak magának hiszi el, hogy a felhőzet felszakadozik, meg hogy hószállingózás! *(előveszi a papírt)* Annyira örülne, ha egy autógrammot...
ANNA: Ha annyira örülne neki... *(írna, de megmerevedik)* Ez már alá van írva.
LACI: Akkor a hátára.
ANNA: Használt papírra nem írok.
LACI: Jaj istenem, *(tapogatódzik)* nincsen nálam.

(*Bénihez*) És nálad?

BÉNI: Ha esetleg ideadná a névjegyét.

ANNA: A névjegyem? Magának?

BÉNI: Mi találkozunk először az új főnökkel, és akkor rögtön hívhatnánk a mobilját.

ANNA: Ügyes. Akkor diktálom a számom, írja föl valahová.

BÉNI: A névjegy háta meg tiszta, arra adhatna autógrammot a Lacinak.

ANNA: (*elismerően*) Hú, de ügyes. (*Előveszi a névjegyet, ír*)

LACI: Ágikának.

ANNA: (*ír*) Ágikának.

LACI: Annyira örül majd.

Anna nyújtja a névjegyet, Laci moccan, de Béni gyorsabb.

ANNA: (*távozóban*) Aztán jöjjön az a telefon...

BÉNI: Benedek.

ANNA: ...Benedek.

BÉNI: De tulajdonképpen csak Béni.

ANNA: Béni. (*Kimegy*)

BÉNI: Ez valami örület! A képernyőn se rossz, de így?! Micsoda nap!

LACI: Add ide az autógrammot.

BÉNI: Majd ha leírtam a telefont. Láttad ahogy kiment? Ahogy ezek járnak! Egyszerre csak leszállnak a képernyőről, és jönnek-mennek, mintha normális emberek lennének!

LACI: Miért, nem azok?

BÉNI: Miért, azok?

LACI: Szeretném tudni, ki ez az új főnök. Megnézném magamnak. Hogy tudjam kire röpülnek így a nők.

BÉNI: Nem rá röpülnek. A székére.

LACI: A székére?

BÉNI: Fejezzük be a kaját, aztán tűz. (*rágni kezd*) Minekünk nem kell tudni, hogy ki kicsoda. Semmi közünk hozzá, hogy melyik az al, a fő, a segéd meg a mellék. Csak azt kell tudni, hogy neked én vagyok a főnök.

LACI: Ja. Te vagy a csoportvezető.

BÉNI: Te meg a csoport. Héjával eszed a parizert? Én még ilyet nem láttam, hámozd le rendesen! Ilyen egy bunkót. Megfekszi a gyomrod, aztán nem lesz neked csoport.

LACI: Jó-jó.

BÉNI: Bár állítólag küldenek még valakit.

LACI: Ránk fér. Belefeszülök a hurcolkodásba.

BÉNI: Egy költöztető, aki nem bírja a

hurcolkodást?! Meg vagyok áldva veled.
Kiosztjuk a fikuszt az új fiúra, aztán
boldoguljon ahogy tud. (sóhajt) Jól esne egy
korty.

LACI: Megvan! Tényleg jártunk itt. A falon
volt egy könyvespolc, úgy látszott, tele,
szentségeltünk, mennyit kell rámolni, aztán
kiderült, hogy nincs könyv, csak a
könyvgerincek fölragasztva valami kartonra,
mögöttük meg egy üveg Vilmos körte.

BÉNI: Na ugye.

LACI: Az jó volt.

BÉNI: Ez viszont nem. Azelőtt csak a sört
vizezték, most már a parizert is.

*Belép Kriston Tamás. Széles vállú, rövid hajú, negyven körüli
férfi kopott dzsekiben, kockás ingben. Papírról ellenőrzi, jó
ajtóhoz érkezett-e.*

KRISTON: Jó napot.

LACI: Helló.

KRISTON: Csak érdeklődnék, jó helyen járok-e.

BÉNI: Aki idejön, jó helyen nem járhat.

KRISTON: Ezt a címet kaptam.

BÉNI: A cím lehet jó, attól a hely még szar.
Te is az új főnököt keresed, mi? Marha
népszerű.

KRISTON: Tulajdonképpen... Nekem csak holnap kellett
volna jönnöm, de gondoltam előbb körülnézek egy
kicsit.

BÉNI: Szóval te vagy az új pasas, akit beígértek.

KRISTON: Azt hiszem...

LACI: (rág) Épp ideje volt.

BÉNI: A felvételi papírjaid el vannak intézve?

KRISTON: Nem mind.

BÉNI: Egy fél óra alatt lezavarod, és már ma
beszállhatsz. Ez itt a Laci, én vagyok a Béni,
ez itt körbe a meló.

KRISTON: Ez?

BÉNI: Az a meló, hogy tele legyen ami üres. Kérsz
parizert? Maradt egy kicsi.

KRISTON: Kösz. Egy szeletet. Tegnap óta nem ettem.

LACI: Reggelizni rendszeren kell, abban nem lehet
hiba. Kalória nélkül beleszédülsz.

BÉNI: Egyébként meg ne aggódj, itt ellehetsz a
világ végéig. Sose ér véget a költözködés. Van
ötven iroda, ugyanannyi pasas. Naponta kirúgnak
vagy áthelyeznek egyet. Ha kirúgják, levisszük
a cuccot a raktárba. Ha kinevezik, föl a
raktárból. Ha áthelyezik, át a másik irodába.
Ha új madár jön a csúcsra, sokat rúgnak ki és
sokat neveznek ki. Kenyér?

KRISTON: Kösz.

BÉNI: A kirúgottaknak jár a felmondás, kitöltik, bent lógnak az irodákban, az újak kezdenék a melót, de nincs hely, a folyosón nyomorognak. Volt már, hogy az ötven szobára jutott hetvenöt főnök, a klotyóban is főnökbe botlottál, ott székelte átmenetileg, míg a dolgok rendeződtek, mire rendeződtek, kirúgták a főembert, jött egy új, az kirúgta az elődje embereit, felvette a sajátjait, úgyhogy még azt se lehet mondani, hogy kezdődött előlről az egész, mert abba se maradt. Ez egy tuti hely.

LACI: Hogyha költöztető vagy.

KRISTON: És egyébként?

BÉNI: Az nem a mi dolgunk. Itt van például az új hús, aki ebbe a szobába jön.

KRISTON: Elég sötét.

BÉNI: Lehet olyan, mint a nap, az mindegy.

KRISTON: A szoba, az sötét.

BÉNI: Pont ezt akarom mondani. Ilyen helyre csak olyat raknak, aki mögött nem áll senki. Mert ha áll mögötte valaki, akkor háromablakos utcai. Tudod milyen irodák vannak a harmadikon? Csupa verőfény és a lábadnál az egész város. De ez itt? Aki itt kezdi az kishal. Én a helyében még nőnék, egy kicsit. Megeszik vacsorára, a szálkáit meg kirakják a tányér szélére.

KRISTON: Olyan biztos?

BÉNI: Le is fogadhatjuk. Három hónapja van, aztán jövünk és kirámoljuk azt, amit most berámolunk. Na? Egy üveg Vilmos körte. *(a kezét nyújtja)*

LACI: Vigyázzál a Bénivel. Mindig fogadásokat köt, aztán elnyeri az ember gatyáját. A múltkor jött egy új főcső, a beiktatási beszédét mondta, közben a Béni lefogadta velem, és mire a pasas befejezte a dumát, már várták is az irodájában, hogy ennyi volt öreg, olaj, ki vagy rúgva. Én meg azt hittem, hogy suttyomban a Béni vezényli itten a dolgokat.

BÉNI: Na? Három hónap, egy üveg Vilmos. De a drágábbik, a tizenkét éves.

KRISTON: Rendben. *(Elfogadja a kezét)*

BÉNI: Vágd el Laci!

LACI: *(elvágja)* Én figyelmeztettelek.

BÉNI: Intézd el a papírjaidat a munkaügyön, földszint hét, folyosó végén jobbra, az ajtó papundekli, keresd a Rózsikát, aztán gyere le a raktárba, kérdezősködjél nyugodtan, úgyis eltévedsz, engem keress, engem mindenki ismer. Igyekezzél, sok a meló.

KRISTON: Jó... viszontlátásra. *(Kimegy)*

LACI: Elég szerencsétlen gyerek.

BÉNI: Te se voltál különb, mikor idejöttél. Majd kikupáljuk. Úgy elsőre rendesnek látszik.

Berobban Patkó Endre, alacsony, vékony, izgága férfi.

PATKÓ: Na? Hogy? *(megáll, hitetlenkedik)* Hogyhogy?

BÉNI: Mit hogyhogy?

PATKÓ: Hogyhogy mit hogyhogy? Csak ennyi? Azt hittem kész! Maguk meg csak?

BÉNI: Mit mi meg csak?

PATKÓ: Az egészet, mindent, rögtön! Karosszék, polcok, tárgyalóasztal, fotel, kanapé, lámpa kettő, asztali, mennyezet, konnektor tíz, négy szimpla, hat dupla, kép három, egy táj, egy portré, egy absztrakt gyerünk! Minden! Tévé, hifi, videó, távirányító három, telefon kettő, egy fehér, egy piros azonnal! És a gép! A számítógép! Anélkül semmi! Megrendeltem mindent időben, a raktár nyugtázta, azt hittem kész, és tessék! Ez főszerkesztőség! Nem lehet csak egy asztal, meg parizerháj meg morzsa fújj! *(ingerülten lesöpri az asztalt)* Ja meg a páncél!

LACI: Jézusmária. Arról nem volt szó.

PATKÓ: Megrendeltem, régi Wertheim, ki a titkárnőhöz.

BÉNI: Zongora nem kéne?

PATKÓ: Nem rossz ötlet.

LACI: *(Bénihez)* Elment az eszed?

PATKÓ: Hátha szeret zongorázni.

BÉNI: Kicsoda?

PATKÓ: Na menjenek, hozzák, nem érünk rá, mikor jön mindjárt, és még tapéta, függöny, szőnyeg szintén, azt sem tudom hol a fejem, hozzák már!

LACI: Megyünk, megyünk.

PATKÓ: Futva, futva!

BÉNI: Mire a nagy kapkodás? Magát is háromszor költöztettük már.

PATKÓ: Fognak is még! Feljebb egyre feljebb!

BÉNI: A múltkor valami sufniba zsúfoltunk be mindent a lépcső alatt.

PATKÓ: Az a múltkor volt. Most onnan hozzák. Mindent fel! Ami az enyém a szomszéd szobába, a többi ide, ahogy mondtam, futva!

LACI: Gyere már, Béni. *(Indulnak)*

PATKÓ: Állj, állj! A szép nagy fikusz! Azt az ablak elé, hogy legyen valami.

LACI: Majd a végén.

PATKÓ: Nem! Most rögtön!

BÉNI: Tudtam. Hogy száradna el.

PATKÓ: Én?

BÉNI: A fikusz.

LACI: Nyugi. Majd az új gyerek.

Kimennek. Patkó kinyitja az ablakot, elégedetlenül szemléli a tűzfalat, kihajol. Az ajtóban megjelenik Kriston Tamás a cédulával. Láthatólag eltévedt.

KRISTON: Jó napot. *(Patkó nem hallja)* Jó napot!!

PATKÓ: *(hirtelen egyenesedik fel, megbillen)*
Mit?! Minek!? Hátulról, így! Majdnem ki! Meg van örülve? Három emelet! Mi kell?

KRISTON: Elnézést. Az előbb itt voltak a szállítók és azt mondták...

PATKÓ: A raktárban! Ez itt főszerkesztőség!

KRISTON: Én tulajdonképpen Patkó Endrét keresem.

PATKÓ: Én vagyok, de én helyettes vagyok! Nem foglalkozom szállítókkal! *(megdermed)* Bocsánat. Ha a nevét...

KRISTON: Kriston Tamás.

PATKÓ: Az új...?

KRISTON: Csak holnap kezdek, de gondoltam körülnézek egy kicsit, hadd tudjam, hova jövök.

PATKÓ: Elnézést! Nagyon elnézést. Ide! Ide kell. Most még kezdetleges, de holnapra... Én mindent elkövetek. Bocsánat. Patkó. Patkó Endre. Vagyis Patkó Bandi. Ha megengeded. *(kezet nyújt)* Patkó Bandi. De nem az!

KRISTON: Nem ki?

PATKÓ: A betyár. Volt egy ilyen. Patkó Bandi.

KRISTON: Ja igen, a Bakonyban.

PATKÓ: Csak névrokon.

KRISTON: Persze.

PATKÓ: Semmi betyárkodás. Sőt! Kifejezetten sőt!

KRISTON: Persze.

PATKÓ: Mi itt alkotunk, nem betyárkodunk. Én leszek a helyettesed, az aligúr rendelt melléd...

KRISTON: Kicsoda?

PATKÓ: Tudod, jöttek az átszervezések, változtatták a titulusokat, elnök, alelnök, titkár, igazgató, alsó, felső, király, ász, aztán eltörölték az összes rangot, aztán visszaállították, de másként, rövidítették, összevonták, az igazgató úrból lett ig. úr, az aligazgatóból alig. úr. Szóval most a csúcson van az igúr, lejjebb az aligúr. Na, ő rendelt melléd a központi állományból.

KRISTON: Az mi?

PATKÓ: Akinek nincs beosztása, ott várja, hogy legyen.

KRISTON: Elfekvő?

PATKÓ: Milyen humoros. Az.

KRISTON: Hát itt aztán lesz munka.

PATKÓ: Persze. De mennyi. És én tiszta szívvel. Amint megkaptam az áthelyezést, teljes gőzzel az új szervezeti egység megszervezésének, és meglátod! A legjobb erőket hoztam. A titkárnőd igazi gyöngyszem! Persze nem mindig mi válogatunk, ha megengeded, hogy így, együttesen beszéljek magunkról, te meg én, az ugye *mi*, most már összetartozunk. Örököltél egy csomó beosztottat, ők is szerettek volna előrelépni.

KRISTON: Rossz néven veszik, hogy én lettem a főnök.

PATKÓ: Dehogy! Csak azt, hogy nem ők. De hát... végül is emberek vagyunk.

KRISTON: Hogyne.

PATKÓ: Majd én segítek, szólok hol, mikor, mire, kire vigyázz. Megismered a terepet. Öt perc, semmiség! Ha nem veszed rossz néven, nem személyeskedés, dehogyis, csak néhány dolgot magadról. Hogy én is tudjam. Mert úgy jobban.

KRISTON: Például?

PATKÓ: Te... festő vagy.

KRISTON: Grafikus. Könyvillusztrátor.

PATKÓ: Egy művész?! Jaj. És ide? Hogyan ide?

KRISTON: Felhívott az...

PATKÓ: Az aligúr?

KRISTON: Igen.

PATKÓ: Melyik?

KRISTON: Abból nem csak egy van?

PATKÓ: Most éppen hét, de változik. Szóval melyik?

KRISTON: Siprics.

PATKÓ: Övé a művészet.

KRISTON: Azt mondta, alakul egy új szerkesztőség, neki olyan ember kell, akinek képi látása van, nem köti az eddigi gyakorlat, kívül esik az itteni beháborúkon... Vagyis én.

PATKÓ: Értem.

KRISTON: Azt feleltem: nem.

PATKÓ: Nem értem.

KRISTON: Aztán még háromszor hívott, a végén belementem. Végül is... olyan ritkán adódik, hogy az ember úgy érzi: most végre labdát kap. Végre csinálhat valamit. Talán nem pontosan azt, amire valaha vágyott, de legalább... Na mindegy. Kidolgoztam az elképzeléseimet. *(összehajtott papírt vesz elő)* Itt van. Teljes struktúra, megfelelő hely és idő valamennyi művészeti ágak. Populáris műsorok, melyek népszerűvé teszik az alkotókat a legszélesebb közönség körében, rétegműsorok, egy-egy kiemelkedő műalkotás megismertetésére. Na? Hogy tetszik? Például... *(Kinyitja a papírt)*

PATKÓ: *(elhárítólag)* Siprics aligúr beteg.

KRISTON: Síbaleset. Achilles-ín. Hat hét gipsz.

PATKÓ: Hat hét sok idő. Jobb lenne megvárni.
KRISTON: Mivel kéne megvárni? A szerződést aláírtam, munkakezdés holnap, arra kért, néha hívjam fel, számoljak be... Elég széles látókörű ember, mindenkit ismer, aki számít a művészvilágban - lesz miről beszélgetnünk ha megjön.

PATKÓ: Eddig nem beszélgettetek?
KRISTON: Csak röviden. De amit kitaláltam, arra áldását adta. „Mehet, mehet.” Szabad kezett adott minden ötletemhez. Telefonon.

PATKÓ: Elég szokatlan.
KRISTON: Neki akarok kezdeni a saját dolgomnak is. Szeretnék csinálni egy műsort. A magyar illusztráció történetéről.

PATKÓ: Az nem olyan egyszerű.
KRISTON: Mi?
PATKÓ: Ha egy vezető műsort készít.
KRISTON: Tilos?
PATKÓ: Nem. Vagyis igen.
KRISTON: Szóval?
PATKÓ: Nem tudni.
KRISTON: Nem értem.
PATKÓ: Nem is lehet. Ha egy főszerkesztő műsort csinál, akkor elvette a munkalehetőséget a beosztottaitól.

KRISTON: Vagyis...
PATKÓ: Szemét.
KRISTON: Akkor tilos csinálni.
PATKÓ: Ellenkezőleg. Kötelező.
KRISTON: Hogyhogy?
PATKÓ: Ha nem csinál műsort, akkor mit dirigál? Azt se tudja, hogyan kell és belebeszél meg követel? Mire föl?
KRISTON: Vagyis ha nem csinál...
PATKÓ: Szemét.
KRISTON: Mindenképp szemét?
PATKÓ: Úgy van.
KRISTON: Abnormális.
PATKÓ: Televíziós.

Az ajtóban Béni és Laci. Az egyik díványt, a másik fotelt egyensúlyoz a fején, nem látnak, tapogatózva imbolyognak

LACI: (ordít) Jobbra, jobbra!
BÉNI: Megyek, megyek! (A nyitott ablak felé tart)
PATKÓ: Állj! Állj!

Kriston az utolsó pillanatban rántja vissza, mielőtt a dívány kibucskázna az ablakon. Béni lezuhintja a bútort a földre, megpillantja Kristont.

BÉNI: Nem találtad a munkaügyet mi? Mondtam, hogy

az ajtó papundekli! Vártunk odalent egy fél órát, gondoltam a fene aki megette, ha nem hát nem. Ha már itt vagy fogjad, toljad középre, itt a lógás nem megy ám, csak azért hunyok szemet mert holnap kezdesz.

PATKÓ: Hé, hé!
BÉNI: Mi van?
PATKÓ: Észnél legyen már!
KRISTON: Hagyd, hagyd csak.
LACI: (a fotellel egyensúlyoz) Ez hova lesz?
BÉNI: (Kristonhoz) Vedd le a fejről!
PATKÓ: Jóember! Mit képzelsz? Kivel beszélsz?
BÉNI: Tényleg, hogy is hívnak?
KRISTON: Kriston Tamás. (Leveszi a fotelt)
BÉNI: Na Tomikám, lent vár egy iratszekrény, békebeli, vasalt.
PATKÓ: Nem Tomi! Kriston főszerkesztő úr!

Csend.

LACI: Ajjaj.
KRISTON: Semmi baj.
BÉNI: Bocsi. Bocsesz. Főszerkesztő úr...
KRISTON: Semmi baj.
PATKÓ: De igenis, hogy!
KRISTON: Minek erre ennyi szót vesztegetni?
Hivatalosan még nem is vagyok itt.
PATKÓ: Menjenek! Hozzanak föl mindent amit
rendeltem és utána szőnyeg, tapéta, függöny!
BÉNI: Bocs-bocs. Honnan tudtam volna? (Lacival
együtt ki)
KRISTON: Minek ebből ekkora ügyet csinálni?
PATKÓ: Az nem úgy van. Ha nem látják, ki a főnök,
akkor ajjaj.
KRISTON: Én eddig csak a magam főnöke voltam.
PATKÓ: Itt húsz emberé.
KRISTON: És én se nagyon engedelmeskedtem magamnak.
PATKÓ: Oda kell csördíteni.
KRISTON: De ha nincs miért?
PATKÓ: Akkor is. A néhai Porzsolt Imre minden nap
öt percet üvöltött. Elosztva. Napi ötször egy
perc. Akkor is, ha minden jól ment. Tisztelte
mindenki. Húsz évig főszerkesztő. Rekord!
Külpolitika, színház, jogi műsorok, könnyűzene,
építészet...
KRISTON: Ehhez mind értett?
PATKÓ: Egyikhez sem.
KRISTON: Akkor?
PATKÓ: Jól üvöltött.
KRISTON: Itt mindenki elmebeteg?
PATKÓ: Televíziós.
KRISTON: Hát nekem nem egy ilyen nyugdíjas

főszerkesztő az ideálom.
PATKÓ: Nyugdíj? Mondtam, hogy néhai.
KRISTON: Pardon. Tényleg. Infarktus?
PATKÓ: Áh. Átvette az építészetet, éppen épült az új rendőrkapitányság, kiment riportra, leesett a pallóról, a gép belekeverte az alapba. Mindig is alapos ember volt. Pardon. Utáltam, de ő volt a legjobb főnököm. Ahányszor elmegyek a kapitányság előtt, kalapot emelek.
KRISTON: Ha már itt vagyok, beszéljünk érdemi dologról is. Tessék. Légy szíves nézd át a műsorterveimet. Siprics tud róluk. *(Átadja az összehajtogatott papírt)*
PATKÓ: *(elteszi)* Jó. De te mit tudsz Sipricsről?

Kivágódik az ajtó, megjelenik Neéné, hóna alatt egy cserép virág meg egy összetekert szőnyeg.

NEÉNÉ: Bandikám, újra együtt?!

PATKÓ: Neéné! *(Kristonhoz)* Hadd mutatom be a titkárnőd. A gyöngyszem. Kriston főszerkesztő úr, Neéné.

NEÉNÉ: Jó napot.

KRISTON: Jó napot. Elnézést, nem értettem a nevét.

NEÉNÉ: Neéné. A lánykori nevem egy lidérc! Olyan lidérc, hogy ki sem ejtem! Szenvedtem tőle egész gyerekkoromban. Csak azért mentem férjhez, hogy megszabaduljak tőle. A volt férjem viszont Neé József. Nem azért mondom, igazán nem számít, libát nevelt a Hortobágyon nagyban, na képzelheti, nem hozzám való, de éppen ő volt kéznél, nem is maradt belőle más, mint a neve. Szóval ő Neé én meg Neéné. Itt a szőnyeg, mindjárt, mindjárt... *(leteríti)* Rögtön otthonosabb, nem? A nevemre vettem. Meg a virágot is. *(leteszi az asztalra)* Mindent! Hozom a többit! De örülök neked Bandikám! *(Kisiet)*

KRISTON: Mi az, hogy... „a nevére vette“?

PATKÓ: Ő felel érte. Hozza-viszi ahova kinevezik. Neéné aranyat ér. Van mindene.

KRISTON: Már dolgoztatok együtt.

PATKÓ: Hajjaj.

NEÉNÉ: *(besiet, kezében telefon, papír, kazetta)* A papírokat a postázóban adták, már hívogatják magát.

KRISTON: Honnan tudnak rólam, ha még nem is vagyok itt?

PATKÓ: Elterjed az ilyesmi.

NEÉNÉ: Itt a gyorslista, ezeket hívja vissza.

KRISTON: Nincs is telefonom.

NEÉNÉ: Hoztam! Kölcsönbe van. Úgy vigyázzon rá,

főszerkesztő úr, hogy a nevemre vettem!
(*bedugja a telefont, a zsinór arasznynyi*) Sajnos
a madzag rövid, de egyelőre... (*visszasiet
Kristonhoz, kezébe nyomja a kazettát*) Ezt a
műsört el kell fogadnia.

KRISTON:

(*tétova*) Elfogadni?

PATKÓ:

Megnézed, aláírod a kísérőpapírokat, kész.
Anélkül nem kerülhet képernyőre.

NEÉNÉ:

Holnaputáni adás! (*Kisiet*)

PATKÓ:

Akkor még ma.

KRISTON:

De... mi ez?

PATKÓ:

Korábban rendelték meg, most készült el.

KRISTON:

Írja alá, aki megrendelte.

PATKÓ:

Jaj, nagyon szeretné. (*kuncog*) De nem
teheti szegény, mert ki van rúgva.
Hál'istennek. Pardon.

KRISTON:

Hogy fogadjam el azt, amihez semmi közöm?

PATKÓ:

Te vagy a főnök.

KRISTON:

Holnaptól.

PATKÓ:

Adás holnapután. Az már a Kriston-korszak.

KRISTON:

És ha rossz?

PATKÓ:

Nem írod alá.

KRISTON:

És akkor?

PATKÓ:

Lyuk támad a műsorban.

KRISTON:

És akkor mi van?

PATKÓ:

Botrány.

KRISTON:

Nincs adás?

PATKÓ:

Kitalálsz egy ismétlést.

KRISTON:

Mit? Hogyan?

PATKÓ:

Archívum. Olyasmi kell, aminek a hossza
pont akkora, mint a lyuk. És valaki már
elfogadta. Mindegy, hogy mi, csak mozogjon.
Delfinek tánca a sivatagban. Persze akkor
műsorváltozás, új bemondószöveg, telefon a
diszpécsernek, rohangálás, adminisztráció
doszt. Legjobb elfogadni.

KRISTON:

És ha mégis változtatni kell?

PATKÓ:

Odaírod, hogy mit. De ahhoz szabad stúdió
kell meg montírozó. Azokat hetekre előre
lefoglalják. Vagyis nincs.

KRISTON:

Tehát nem lehet változtatni.

PATKÓ:

Úgy van.

KRISTON:

Hát akkor?

PATKÓ:

A műsornak ahhoz, hogy javítható legyen,
tíz nappal adás előtt el kell készülnie.

KRISTON:

És?

PATKÓ:

Egy nappal előtte készül el. Szerencsés
esetben. A legtöbb aznap.

KRISTON:

Akkor miért fogadjam el?

PATKÓ:

Mert te vagy a főnök.

KRISTON:

De hogy vállalhatok érte felelősséget?

PATKÓ:

Az aláírásoddal.

KRISTON: És ha úgy rossz, ahogy van?
PATKÓ: Te tudod, te írtad alá.
NEÉNÉ: *(besiet, vállán alumíniumlétra)* A fiúk mindjárt hozzák az iratszekrényeket. *(felállítja a létrát az ablak előtt)* Van egy kis függönyöm.
PATKÓ: *(Kristonhoz)* A nevére vette. *(Kimegy)*
NEÉNÉ: Nem, a bérelszámoló Cilike nevére van, de kölcsönadta.
KRISTON: Kedves tőle.
NEÉNÉ: Mit csinált volna vele? Náluk egyáltalán nincs ablak.
KRISTON: Akkor miért vette a nevére?
NEÉNÉ: *(vállat von)* Ki tudja mikor jön jól. Látja. Most is. *(A függönnyt hajtogatja)* Nekem a cég csónakházában nyolcvanötben a nevemre írtak egy négyszemélyes túrakajakot.
KRISTON: Evezni jár?
NEÉNÉ: Tengeribeteg leszek, ha lavórt látok. Azon kívül a kajak lyukas, nincs hozzá evező, és a cég rég eladta a csónakházat.
KRISTON: Hát akkor?
NEÉNÉ: Jó érzés. Mégiscsak a nevemen van egy túrakajak.

Becsörtet a két szállító egy iratszekrényel, leteszik, fújtatnak. Bejön Patkó egy tévével, tetején videókészülék, leteszi a fal mellé.

PATKÓ: Kilóg a dugaszoló aljzat bele? Hát ez hogy?
BÉNI: Semmi pánik. *(szigetelőszalagot és csavarhúzókat vesz elő)* Megoldjuk.
PATKÓ: Ez magának érintésvédelmi szabvány?
NEÉNÉ: Főszerkesztő úr, megfogná a létrát? Olyan szédülős vagyok.
KRISTON: Hogyne.
NEÉNÉ: Amikor a férjem, mármint a volt férjem, a Neé József egyszer felvitt a hortobágyi háza tetejére, csillagot nézni, én úgy elszédültem, hogy leestem. Képzeld főszerkesztő úr, le a tetőről, és ha nincs alattam a libatáp, most nem állnék itt a létrán!
BÉNI: Laci! Csillagcsavarhúzó! *(Patkóhoz)* Addig fogja.
PATKÓ: És ha megcsap?
BÉNI: Nem csapkod az.
LACI: *(szerszámot vesz elő a kezeslábas zsebéből)* Tessék. *(Kimegy)*
BÉNI: *(utánaszól)* Hozzad be a kis iratszekrényt!

Megszólal a telefon.

KRISTON: Ki veszi fel?
PATKÓ: A titkárnő!
NEÉNÉ: Tele a kezem a függönnyel.
PATKÓ: Én meg fogom a drótot.
KRISTON: Majd én.
NEÉNÉ: El ne engedje a létrát! Leszédülök!
BÉNI: Ne! Nincs libatáp.
KRISTON: Hát akkor?
PATKÓ: Ez a szerkesztőség még nem alakult meg.
NEÉNÉ: Szerintem se kell fölvenni.
KRISTON: Azt nem lehet.

Bejön Laci az iratszekrénnel, leteszi.

BÉNI: Majd a Laci.
LACI: És mit mondjak?
BÉNI: Előbb várd meg, mit akar.
KRISTON: Vegye már föl!

Laci lehajol, a kurta drót miatt a földre fekszik.

LACI: Halló? (*hosszan hallgat*)
PATKÓ: Na?
KRISTON: Kit keresnek?
LACI: A Páder Annát.
PATKÓ: Nem itt dolgozik, semmi közünk hozzá.
BÉNI: De még lehet.
NEÉNÉ: Erősebben fogja főszerkesztő úr, inog.
BÉNI: Vigyázzon, most tényleg rázni fog.
LACI: Azt kérdik, miért változtatta meg a haját?
És miért használ zselét?
PATKÓ: Mi nem a fodrászat vagyunk, hanem... (*a konnector szikrázik*) A francba!
BÉNI: Mondtam, hogy vigyázzon.
LACI: És miért lett nagyobb a szeme?
KRISTON: Kinek?
LACI: A Páder Annának.
NEÉNÉ: Hogy beleférjen a kontaktlencse.
PATKÓ: Belémereszti a kettő húszat?
BÉNI: Semmi baj, látja, hogy már szigeteltem.
NEÉNÉ: Most jön a csíptetés főszerkesztő úr,
lábujjhegyre állok, fogja meg a lábam.
KRISTON: Itt?
NEÉNÉ: Följebb.
KRISTON: Ennyi elég.
LACI: Mit mondjak?
BÉNI: Hogy menjen a francba.
NEÉNÉ: Hogy Organic zselével szebb az élet.
PATKÓ: Hívja a közönségszolgálatot.
LACI: Most melyiket?

PATKÓ: Közönségszolgálat!!!
LACI: Hívja a közönségszolgálatot! *(leteszi, a telefon azonnal csöng, fölveszi)* Mi a száma?
PATKÓ: Benne van a telefonkönyvben.
LACI: Benne van a telefonkönyvben. *(eltartja magától a kagylót)* Azt mondja, ha nem csinálják vissza a Páder Anna haját, lemondja a tévéelőfizetést.
PATKÓ: Mondja le, tegye le, húzza ki!
LACI: Szólhatott volna hamarabb is. *(Leteszi, kihúzza)*
NEÉNÉ: Kész a függöny. Na? Hát nem csinos csipkés?
BÉNI: A konnektor rendben. Már úgy ideiglenesen.
PATKÓ: Na végre. *(bedugja a tévét, videót - a képernyő a nézőtérről nem látszik)* Az új főszerkesztő kezdheti az első elfogadást!
KRISTON: Én csak holnaptól...
PATKÓ: Jobb túlesni rajta. Persze meg kell csinálnunk az aláírásmintát is. Hogy jogod legyen elfogadni.
KRISTON: Mint a bankban?
PATKÓ: Csak háromszor annyi adminisztráció. Most már istenes, pár éve még ujjlenyomat is kellett. Hozom a papírokat. *(Ki)*
NEÉNÉ: Még át kell hurcolnom a kávéfőzőt, meg a kis jég szekrényt. Segítenek, fiúk? *(Ki)*
LACI: A könyvespolcokkal mi lesz Béni?
BÉNI: Ha megkérjük őket, feljönnek maguktól. *(Laci és Béni ki)*

Kriston egyedül marad. Felveszi a kazettát az íróasztalról, bedugja a videólejátszóba, megszólal a televízió, hangos zene. Kriston a képernyőre mered.

NŐI HANG: Régen találkoztunk kedves nézőink. Nem is váraoztatom tovább önöket. Helyezkedjenek kényelembe, gondoljanak utolsó kapcsolatukra. Igen, igen, a legintimebb részletekre is. Hogy segítsek önöknek, és feloldjam gátlásaikat, mondanék néhány szót az enyémről. Zsoltnak hívták, izmos, magas férfi volt, kissé már őszülő halántékú, ám - ki tudja, talán épp ezért? - vonzó. Beaumarchais arcszeszt használt, melynek illata beleivódott párnánkba...
KRISTON: *(elnémítja a videót, kiordít)* Patkó Bandi!
PATKÓ: *(sietve be)* Megtaláltam az aláírási példányt, de sajnós...
KRISTON: *(a képernyőre bök)* Mi ez?
PATKÓ: *(odapillant)* Szegény. Épp ezzel kezdted.
KRISTON: Mi ez?
PATKÓ: „Egymás közt. Zirkál Margit intim műsora”

Nem mondta Siprics? Ha egyszer mindent megbeszéltek. Margit kéthetenként lecsap ránk. Szerencsére csak délután. De láttam a telefonlistádat, rajta van, nyomul, szeretné, ha a műsort hetente adnák, este, főműsoridőben. Hihetetlenül szívós.

- KRISTON:** Mi közünk nekünk ehhez a... (*felhangosítja*)
- NŐI HANG:** Úgy éltünk egymás mellett, mint két galamb, és belengett bennünket a férfias Beaumarchais-illat.
- KRISTON:** (*lehalkítja*) Szóval mit keres itt az illatos, őszülő galamb? És ez a spániel-fejű nő, ahogy tekergeti magát a rózsaszín kanapén!? Én még ilyet nem láttam!
- PATKÓ:** Mert nem nézel tévét. Egyébként nagyon helyes. Nem azért vagyunk itt, hogy nézzük, hanem hogy csináljuk. Jó mondás, ugye?
- KRISTON:** Csak nem televíziós? Szóval mi köze ehhez a művészeti szerkesztőségnek?
- PATKÓ:** Amennyi az aligúrnak.
- KRISTON:** Hogy értve?
- PATKÓ:** Azt mondta, rászóltak. A nőnek műsort kell adni, mert valami főfejes volt barátnője. Ez tulajdonképpen végkielégítés.
- KRISTON:** A tévé fizeti a volt szerető végkielégítését? Miért?
- PATKÓ:** Remek kérdés. Tedd föl illetékes helyen. A főfejes úgy érzi, hogy ez jár neki. Mint a szolgálati autó. A tévé meg úgy érzi, kisebb baj a Zirkál Margit, mint ha egy ilyen nagy ember haragszik.
- KRISTON:** Kiről van szó?
- PATKÓ:** Siprics aligúr nevet nem említett. Két lehetőség van. Vagy valóban valami fejes volt szeretője, és akkor nem lehet hozzányúlni, vagy pedig az aligúré, és akkor még annyira sem. A rózsaszín kanapé azért van, mert a műsor a nő lakásán készül. Ugyanis akkor a kiemelt gázsi mellett a helyszínért is pénzt kaphat. A Beaumarchais-t azért mondja be...
- KRISTON:** Baeumarchais? A drámaíró?
- PATKÓ:** Lehet, hogy régen az volt. Most arcszesz. Szóval azért mondja be, mert fú alatt megalkudott a céggel, és ezért további pénzt zsebel be.
- KRISTON:** Ez nem tilos?
- PATKÓ:** Dehogynem.
- KRISTON:** Hát akkor?
- PATKÓ:** Ha egyszer elfogadják?
- KRISTON:** Nekem kéne elfogadni.
- PATKÓ:** Persze.
- KRISTON:** De én kivágatom!

PATKÓ: Már megbeszéltük. Nincs rá lehetőség.

KRISTON: Akkor nem fogadom el! Hidegrázást kapok a spánielfejétől!

PATKÓ: Helyes. Hívd föl a lábadozó aligúrt, hogy te másként gondoldod...

KRISTON: *(a telefonra pillant)* Még nincs aláírási jogom!

PATKÓ: Azért hoztam a nyomtatványt, *(leteríti az asztalra, festékpárnát vesz elő)* de csak a régi űrlapot találtam, amihez ujjlenyomat is kell. *(a festékpárnára, majd a papírra nyomkodja Kriston jobb kezének ujjait)* Ez elment vadászni, ez meglötte....

KRISTON: *(megbabonázva bámul a képernyőre)* Senkinek nem tűnt fel, hogy ennek a galambdumának semmi köze a művészethez?

PATKÓ: Vannak más szempontok is.

KRISTON: Például?

PATKÓ: A belpolitikára mégsem tehettek.

KRISTON: Nézi valaki?

PATKÓ: Talán. Öngyilkossági szándékkal. *(már a balkéz ujjainál tart)* ...és ez az icike picike mind megette! Mostantól érvényes aláírási jogod van. Itt írd alá.

KRISTON: És épp így kezdjem? Ezzel a szemét megalkuvással? *(a fejéhez kap)* Örület! *(Festékes ujjai foltot hagynak az arcán)*

PATKÓ: *(az iratot fújja, szárogatja)* Nézd. Én ugyan csak helyettes vagyok, és tiéd a döntés, de ha elfogadsz három tanácsot...

KRISTON: Halljuk.

PATKÓ: *(meglátja a foltokat)* Inkább négyet.

KRISTON: Na?

PATKÓ: Az első, hogy tisztítsd meg az arcodat.

KRISTON: Miért, mi van?

PATKÓ: *(zsebtükröt húz elő, Kriston elé tartja)* Ne fogd meg, festékes lesz! Ne mozdulj! *(kisiet, vízzel papírzsebkendővel tér vissza)* Hajolj le! *(Kriston arcát tisztogatja)* Visszatérve a tanácsokra. Egy. Látom, szenvedsz. Ne szenvedj. Kettő. Látom, mindenem meglepődsz. Ne lepődj meg. A java még hátra van. Három. Biztosan akarsz valamit itt nálunk. Odaadtam a tervezetet. Ne! A számát ne!

KRISTON: A tervezetet még nem olvastam, de induljunk ki abból. Az lesz a száz százalék. Felejtse el. A felénél többről szó sem lehet, az a maximum. Vagyis ötven. A reális annak a fele. Az huszonöt.

KRISTON: A szemem!

PATKÓ: Megmarad. És ha annak a fele, vagyis kábé

tizenkettő sikerül, akkor még mindig túl jó voltál, rengeteg irigyed támad, úgyhogy annak a fele, vagyis hat épp elég, sőt ideális.

KRISTON: Miféle számtan ez?

PATKÓ: Tévés.

KRISTON: (a fejéhez kap) Téboly!

PATKÓ: Mit csinálsz? Kezdhetem előlről!

Száky Imola és Páder Anna, egyszerre érkeznek, csikorgó udvariassággal előre tessékelik egymást.

IMOLA: Jó napot, erre jártam, gondoltam legjobb, ha bemutatkozom, előbb-utóbb úgyis találkozunk a munka mezején, és....

ANNA: (a néma képernyőre pillant) Jaj, maga szegény, a Margitot nézi?

IMOLA: Igazi istencsapása. Akkor is leveti magáról a képernyő, ha ráragasztják.

ANNA: Hogy ez a Margit mindenütt ott van?

KRISTON: Elnézést, én eddig csak a képernyőről...

PATKÓ: Pardon, ez az én dolgom. Kriston Tamás főszerkesztő úr, Páder Anna, Száky Imola, őket ismeri az egész ország...

IMOLA: Jaj ne, Bandi!

ANNA: Ugyan Bandi.

IMOLA: (Kriston arcát vizsgálja) Mi történt magával?

ANNA: Tudok egy bőrgyógyászt.

KRISTON: Ez csak az ujjlenyomatom.

IMOLA: Rendőrségi ügy?

ANNA: Máris?

PATKÓ: Szó sincs róla, az űrlapra kellett és a festék... Próbáltam letisztítani. (Felmutatja a vizespoharat)

IMOLA: Vízzel?

ANNA: Ugyan, férfiak!

IMOLA: (kölnisüveget, pufnit kap elő) Egy perc.

ANNA: (az asztalra üríti táskáját) Mindjárt, mindjárt.

IMOLA: (kölnit hint egy papírzsebkendőre, a húzódozó Kriston arcát tisztogatja, kajánul dúdol) Páder Anna későn futott, neki csak a füle jutott, zimmezum.

Anna a tintás ujjakat dörgöli.

KRISTON: Nagyon köszönöm, igazán kedves, de...

IMOLA: Ne mozogjon.

ANNA: A másik kezét!

KRISTON: (megadja magát) Igen... Egyébként jött egy telefon, hogy miért vágatta le a haját.

ANNA: Hát nem édesek? Most mondja?! A múltkor

felvettem egy kicsit merészebb felsőrészt, tudja egy olyan topot, hát nem hetvenkét levelet kaptam? Közte négy házassági ajánlatot. Imádom a közönséget, hogy minden apró kis részletre odafigyelnek. Tudja én értük élek. A közönségemért.

- IMOLA:** Igazában négy szemközt szerettem volna... így elsőre.
- ANNA:** Én is.
- PATKÓ:** Nekem még rengeteg dolgom van. Igaz is... van valami különleges igényed? Mármint bútor. Amire az ember nem gondol elsőre.
- KRISTON:** Egy fogas.
- PATKÓ:** Ennyi?
- KRISTON:** Állófogas. Az ajtó mellett. Közvetlenül.
- PATKÓ:** Meglesz. *(Ki)*
- IMOLA:** *(sziszegve)* Nem így értettem azt, hogy négy szemközt.
- ANNA:** Én sem.
- IMOLA:** Kész is vagyunk! Jobb mint újkorában.
- ANNA:** A kisujját.... úgy. Kész.
- KRISTON:** Igazán köszönöm. *(megszimatolja a kezét)*
- ANNA:** Ugye milyen édes? Escada.
- IMOLA:** Te még ott tartasz?
- ANNA:** *(hegyesen)* Ott.
- IMOLA:** *(felmutatja a sajátját)* Beaumarchais.
- KRISTON:** Az arcszesz.
- IMOLA:** Ez igen. Mindig értékeltem, ha egy férfi tájékozott. De van már parfümjük is. Ez a legújabb.
- KRISTON:** Én nem is tudom, hogy háláljam meg.
- ANNA:** *(közelebb lép)* Hát... mindig van megoldás.
- IMOLA:** *(közelebb lép, papírokat ránt elő)* Tudja milyen régóta álmodozom arról, hogy egy tisztességes kulturális műsorban dolgozzam?
- ANNA:** Óh, persze. *(Felül az asztalra, keresztbe veti a lábát)*
- IMOLA:** Olyanban, ami... értékeket közvetít. Művészi értékekre gondolok. Tudja, hogy van az. Kidolgoztam mindent. Engem szeretnek a nézők. Tessék, a nézettségi statisztikák, látja a grafikont, a piros vonal vagyok én, a többi szín a többiek, itt a százalékos megoszlás, valóságos tudomány, igaz? Na, ki áll az élen? *(A papírra mutat)*
- KRISTON:** *(olvas)* Száky Imola.
- ANNA:** *(felugrik, Kriston homlokát tisztogatja)* Hát nem itt maradt egy foltocska? Hamar munka sose jó.
- IMOLA:** Úgy van, Száky Imola! Ez a lényeg! Nem a műsorhoz kell keresni a műsorvezetőt, hanem a műsorvezetőhöz kell megtalálni a műsort. Akit

amúgyis néznek, mindent el tud adni. És úgy szeretnék megmutatkozni erről az oldalamról is! Tudja, engem itt nem használnak kellőképpen...

ANNA: Dehogynem.

IMOLA: Tessék?

ANNA: Imolát szerintem a képességei szerint használják. Engem viszont...

IMOLA: Te meteorológus vagy szívem.

ANNA: Az nem komoly. *(csomagot ad Kristonnak)* Itt a diplomám...

IMOLA: Gyógytornász diploma. Igazán hasznos.

ANNA: ... a nyelvvizsga-igazolás...

IMOLA: Eredeti?

ANNA: ...és egy kazetta, tessék, alkalomadtán nézzen bele, egy kis összeállítás, voltam én riporter is, sőt sportriporter, játszottam néhány amatőrfilmben, az egyikért elnézést kérek, elég kevés holmi van rajtam, igazság szerint csak a hajam, de istenem, a rendező óhaja volt, művészet...

IMOLA: Művészet, óh.

KRISTON: Szívesen megnézek mindent, de egyelőre...

IMOLA: Nyilván indít egy rendes kulturális műsort, lehetetlen, hogy a televízió ne rukkoljon elő valamivel, amikor az új vezető meg akarja mutatni mire képes.

KRISTON: Tervezek néhány újdonságot.

ANNA: Ugye-ugye!

IMOLA: Ha átfutja a tervet, meglátja mennyire nyitott vagyok. És szívesen dolgozom más kollégákkal. *(habozva)* Akár még Annával is.

ANNA: *(meghökken, majd kapcsol)* Én is Imolával. Bárkivel. Régi vágyam egy olyan női beszélgetőműsor, amiben együtt dolgozhatnánk.

KRISTON: Miről beszélgetnének?

IMOLA: Jaj Tamás, ha megengedi, hogy így szólítsam, nem az a lényeg, hogy miről. Hanem, hogy ki! Azt nézik! A hiteles személyiséget! És persze nem árt, ha vonzó az illető. Nézze a Margitot! Egy denevér!

KRISTON: Nem spániel?

ANNA: De-de, spániel, hogy én ezt eddig nem vettem észre?! Milyen remek megfigyelő!

IMOLA: Tényleg! Kiköpött spániel! Gondolja meg Tamás, milyen nagyszerű páros lennénk.

ANNA: Mármint Imola meg én.

Betámolyog a két szállító. Béni a karosszéket cipeli, az asztal mellé állítja, Laci hátán, fején könyvespolcok, levegőért kapkod.

BÉNI: Ne, ne! Vigyáztam! Vigyáztam!

Laci hatalmasat tüsszent, a bútor lezúdul a földre.

LACI: Bocs... facsarja az orromat.

BÉNI: A pacsuli?

IMOLA: Pacsuli? Beaumarchais! Érti, Benedek?!

BÉNI: Béni.

IMOLA: Mondom: Benedek! Nehogy már a befőtt tegye el a nagymamát!

ANNA: Menjünk drágám. Viszlát Tamás.

IMOLA: Gondolja meg, micsoda lehetőség... Nem nekünk! Magának. Egy ilyen női talkshow igazi dobás... ránk mindenki odafigyel. Viszlát.

KRISTON: Viszlát.

Béni és Laci a fal mellé rámolják a polcokat, Anna és Imola, előretessékelik egymást, Imola kilép, Anna visszasiet Kristonhoz, bizalmasan közel hajol.

ANNA: Amit most mondok, az maradjon köztünk. Még nincs itthon nálunk, nem tudja kiben bízhat, kiben nem. Hát az Imolával azért vigyázzon. Mert az Imolát csak az nem dugta meg, aki félreugrott.

KRISTON: (elképed) Az előbb még...

ANNA: Ugye tényleg köztünk marad!? (Kisiet)

Kriston szállítókra néz, hallották-e az iméntieket, de azok pakolnak, rendezkednek. Berobban Neéné, hóna alatt kávéfőző, váza, kép, kezében papírok és befőttesüveg.

NÉENÉ: De jó, hogy itt találok. Hoztam egy képet, szép havas táj, ez is a nevemen van, nem tudom hova tenni, nem baj, ha itt lóg egy kicsit a falon? (A holmit az asztalra rakja)

KRISTON: (megnézi a képet) De baj.

Béni és Laci kimennek.

NÉENÉ: Csak míg a fiúk bevernek odakint néhány szöget és felakaszthatom az asztalom fölé. (utánuk kiált) Ugye beverik fiúk?

Béni és Laci egy nagyszekrényel térnek vissza.

KRISTON: Addig sem! Ordenáré giccs. Miért nem szerez valami normálisabbat?

NÉENÉ: Van tartalékban egy őzikés.

KRISTON: Nem! Mindennek van határa! És ez a határ!

Majd behozok valamit. Ez itt művészeti szerkesztőség! Múvattába tunkolt havas táj nyet! Pettyegetett őzike nyet! Világos?

NÉENÉ: Kérem, főszerkesztő úr. Akkor csak ezt vegye át. Lentről küldik az orvosiból. *(papírokat nyom a kezébe)* Azt üzenték, töltsse ki, vigye le még ma, és itt van ez is *(átadja az üveget, Kriston értetlenül forgatja)* Vizelet. Tudja, hogy van. Kötelező. Semmi az egész, itt a folyosón jobbra az első ajtó.

KRISTON: Talán majd az orvosiban.

NÉENÉ: Ott elromlott a WC, azért küldték az üveget. És kérik, hogy még ma.

KRISTON: Így szambázzak végig az egész házon?

NÉENÉ: Nincs abban semmi, amikor én kezdtem, még széklet is kellett. Ha akarja, adok egy zacskót az üvegnek. Viszem a kávéfőzőt, jut eszembe kér egyet? *(Választ sem várva ki)*

PATKÓ: *(berohan)* Még mindig csak itt tartanak? Lámpa is kell! Kettő! És az irattartók?

BÉNI: Mindent a maga idején.

PATKÓ: Elmúlt az ideje! Aláírtad a Margitot?

KRISTON: Nem.

PATKÓ: Hát akkor? Várják.

KRISTON: Még nem is dolgozom.

PATKÓ: Vedd úgy, hogy ez még nem hozzád tartozik. Erről nem tehetsz. Elődeid hagyatéka. *(Keze alá tolja a papírt, a tollat)*

KRISTON: *(nyög egyet, aláírja)* A francba. El se kezdtem és már nem tudok a tükörbe nézni.

PATKÓ: Tényleg, tükör! Mikor hozzák?

LACI: A törékeny a végén.

PATKÓ: *(Kristonhoz)* Nem kell nagy ügyet csinálni belőle. Viszem is.

KRISTON: Szeretnék végre érdemi dolgokról beszélni.

PATKÓ: Jó, csak ezt átviszem az adóra, tudod, egy nappal előbb ott kell lennie.

KRISTON: *(határozott)* Most szeretném! Most!

PATKÓ: *(meghökken)* Az más. Béni. Ezt vigye át a negyedik hétbe a Tóth Katinak, ő a gyártás, el van fogadva, vigyék az adóra.

BÉNI: *(vállat von)* Addig se kell pakolni.

LACI: És egyedül csavarozzam a falhoz a nagyszekrényt? Mert különben ledől ám!

BÉNI: Mássz be, kezdj hozzá, aztán jövök. *(Ki)*

LACI: *(Morogva)* Mi vagyok én? *(Bemászik)*

PATKÓ: Szabálytalan, de szükség törvényt bont. Ha a főnök meg akar beszélni valamit, akkor a helyettesnek az a dolga, hogy ott legyen. Parancsolj.

KRISTON: Azért jöttem hamarabb... Szóval el kell intézni valamit. Holnapig.

PATKÓ: El van intézve. Ha lehetséges.

KRISTON: Ha azt mondanám, mégis szeretnék egy műsort megcsinálni, mit felelnél?

PATKÓ: Hogy helyes.

KRISTON: És ha azt mondanám, hogy mégsem?

PATKÓ: Mit felelhet egy helyettes? Ugyanazt.

KRISTON: Zichy Mihályról.

PATKÓ: Remek ötlet.

KRISTON: Tudod ki az?

PATKÓ: Nem.

KRISTON: Na ez az. Hallottak róla harangozni, de senki sem tudja kicsoda. Mert illusztrátor. Nem az önálló festményei a legjelentősebbek hanem az illusztrációi, amiket csak segédanyagként tekint mindenki, mellékterméknek, dísznek, ornamentikának, ami nem ad a könyvhöz semmit! Nevetséges! Ennek véget kell vetni!

PATKÓ: Feltétlenül.

KRISTON: Magyarország a legnagyobb, legeredetibb illusztrátorokat adta a világnak, és Zichy Mihály a király, de ő sem tudta áttörni ennek az előítéletnek a korlátait! Ha festő volna, ma Munkácsy mellett emlegetnék a nevét, de ő arra adta a fejét, hogy a legnemesebb irodalomból merítsen ihletet, a művei könyvlapokat díszítenek, és nem a múzeumban lógnak, és ezzel elásta magát! Aki hallja a nevét - ha egyáltalán tudja, ki az -, legyint: ugyan, csak egy illusztrátor! Maradhat ez így?

PATKÓ: Nem. Hétszentség, hogy nem.

KRISTON: Ismeretterjesztő sorozat. A magyar illusztrátorok története. Az első Zichy Mihály. Aztán a többiek sorban.

PATKÓ: Remek. De mi a sürgős?

KRISTON: Zichy a cár meghívására Oroszországba utazott, ott töltötte a fél életét, ott készítette a legfantasztikusabb műveit. Nyílt egy gyűjteményes kiállítása. Mert ott bezzeg nagyra tartják. Ki kell menni Moszkvába egy kamerával. A jövő hét végéig.

PATKÓ: Túl korai.

KRISTON: Soha vissza nem térő alkalom.

PATKÓ: Miért pont Moszkva?

KRISTON: Mondom. A Zichy-kiállítás.

PATKÓ: Indiában nincsenek magyar illusztrátorok?

KRISTON: Miért pont Indiában?

PATKÓ: Az olyan érdekes.

KRISTON: Lehet. De ott nincs semmi, ami nekem kell.

PATKÓ: És az USA? Vagy Dél-Afrika?

KRISTON: Miről beszélsz?

PATKÓ: Az ember kitalálja, mi dolga van ott, és

elmegy két hétre. Amerikai magyar illusztrátorok. Dél-afrikaiak. Brazília se rossz. Két-három nap alatt elintézi a melót, a többi meg... anyaggyűjtés. A néhai Porzsolt Imre gyakran utazott kongresszusokra. Chicago, Buenos Aires, Oszaka. Jó szervező volt. Na?

KRISTON:

Én rossz szervező vagyok. Moszkvába akarok menni. Egy napra. Viszont a jövő héten!

PATKÓ:

A kamerát egy hónapra előre kell diszponálni. Persze akadhatnak kivételek. Végül is Zichy Lajosról van szó.

KRISTON:

Mihály.

PATKÓ:

Mihály. De azért gondold meg. Olyan nagy a világ. Minden megoldható. Jut is marad is. Hát nem logikus?

KRISTON:

Meg tévés.

PATKÓ:

A művészetnek ára van, nem? Pont az benne a legjobb. És örülni kell, ha valaki megfizeti. Persze te döntesz.

KRISTON:

Döntöttem. Moszkva!

Béni jelenik meg egy kiskocsival, rajta számítógép, monitor, nyomtató. Nyomában sötét ruhás fiatalember.

PATKÓ:

Na végre! Itt a lényeg.

KRISTON:

A számítógép?

KRISTON:

Ha itt a gép és benne vagy a rendszerben te vagy az úr. Anélkül meg akárhogy ugrálsz: magánügy.

Béni az asztalra állítja a felszerelést, kimegy. A fiatalember bedugja a kábelt, kopog a klaviatúrán.

KRISTON:

Itt mindenből ekkora cécót csinálnak?

PATKÓ:

Én egyébként mindig utáltam ezeket a masinákat. Főleg, hogy nem tudnak felejtteni a rohadékok. Amit egyszer beleírtak, az benne van. Te viszont csak két dolgot ne felejts el. Az egyik, hogy mindig mindenről legyen másolatod. A másik meg a jelszó.

A fiatalember Kristonhoz lép, lezárt borítékot ad át, komoran távozik.

KRISTON:

Hát ez?

PATKÓ:

A jelszavad.

KRISTON:

(feltépi a borítékot, olvas, nevet) Micsoda baromság! Ezt hallgasd meg...

PATKÓ:

Ki nem mondd! Szeretném, ha tudnád, hogy én nem tudom a jelszavad. Eszem ágában sincs! Jegyezd meg, a papírt égesd el, vagy nyeld le, mint a leghülyébb kémfilmekben.

A nagyszekrény ledől, kigurul belőle Laci. A robajra beszalad Neéné.

NÉENÉ: A szívem!
PATKÓ: A frászt kapom.
LACI: Bocs, elaludtam.
BÉNI: *(berobog)* Marha! *(Feltámogatja Lacit, közös erővel felállítják a szekrényt)*
PATKÓ: Fejezzék már be! A dossziékat is fel kell hozni! Meg a fikuszt!
BÉNI: Hogy semmi pénzért el nem felejtene...
PATKÓ: És a fal!
BÉNI: Hogyhogy a fal?
PATKÓ: A tűzfallal csinálni kell valamit. Kinéz az ember a hámló vakolatra és elmegy az életkedve.
NÉENÉ: A Bandi már rendelt tapétát.
LACI: A külső falra? Odakint fogunk tapétázni?
Na ne.
PATKÓ: Van valami tűzlétra-féleség.
BÉNI: Minden harmadik lépcsőfoka hiányzik. A csimpánzát küldje oda, ne engem.
PATKÓ: Akkor egy palló.
BÉNI: Három emelet! Meg ne örüljön már!
KRISTON: Biztos, hogy ez szükséges?
PATKÓ: Az adáskazettát odaadta a gyártásvezetőnek?
BÉNI: Oda. Tessék a papír.
PATKÓ: Helyes. Essenek túl a szekrényen. Úristen, micsoda nap!

Béni és Laci bebújnak a szekrénybe, csavaroznak.

NÉENÉ: Újra szóltak a rendelőből. Hogy jobb lenne még ma. Holnap az orvos nem lesz bent, szabadságot vett ki, jön a húga Amerikából.
PATKÓ: Az iktatókönyv?
NEÉNÉ: Még nem csomagoltam ki.
PATKÓ: Nem megmondtam, hogy mindig az az első?
NEÉNÉ: Bezzeg van aki tudja hova kell férjhez menni. Az egyik Los Angelesbe, a másik a Hortobágyra a libák közé...
KRISTON: Mit is mondott, hol a mellékhelyiség?
NEÉNÉ: A folyosón jobbra az első ajtó.

Kriston felkapja az üveget, kimegy.

NEÉNÉ: Ez igazán rendes volt tőled, Bandi. Már majd megőrültem a központi állományban. Mint egy temető.
PATKÓ: Itt majd lesz élet. *(közelebb lép)* Mint régen.
NEÉNÉ: A feleséged is olyan, mint régen?
PATKÓ: Mindig jól megértettük egymást.

NEÉNÉ: Velem vagy velem?

Kriston zavartan visszatér.

KRISTON: A férfi WC zárva.

NEÉNÉ: Ja igen, azt mindig szerelik. Mert eldugítják a csikkek. Na mondhatom. A nőin meg nincs kilincs. Tudja mit, jöjjön, majd fogom az ajtót odakintről.

Kriston Neéné kíséretében ki

PATKÓ: (körülnéz) Mit is... az iktatókönyv! (Ki)

Laci és Béni előbújnak a szekrényből.

BÉNI: Bolondokháza.

LACI: Ja.

BÉNI: (Körülnéz) Nem is állunk rosszul.

BÉNI: Essünk neki.

LACI: Minek?

BÉNI: Ha nincs új fiú, ránk marad a fikusz.

LACI: Jaj, ne. Lemerült az aku.

BÉNI: Béni mindenre gondol. (elővesz egy szelet csokit) A gyárban is volt uzsonnaszünet.

LACI: Kösz.

Hámoznak, esznek. Kivágódik az ajtó, megjelenik Sajga Zsolt producer - negyven körüli, kövér, szőke férfi - és Szállás Edit rendező, harmincöt körüli, törékeny, rövid hajú, farmerkosztümöt visel.

SAJGA: A főnök?

BÉNI: Mindjárt jön.

LACI: Kiment a WC-re.

SAJGA: Hát maguk?

LACI: Mi nem.

SAJGA: Mit csinálnak itt?

BÉNI: Berendezünk. A bútorok, meg minden.

SAJGA: Szerintem minden rendben. Menjenek.

BÉNI: Azért ha megengedné, hogy még...

SAJGA: Nem engedem. Menjenek.

EDIT: Zsolt, nem kellene így ajtóstól.

SAJGA: Bízva rám Editke. A producernek az a dolga, hogy megteremtse a feltételeket, és a nyugodt tárgyalásnak az a feltétele, hogy magunk legyünk, ha ez a (papírjára pillant) Kriston... Kriston Tamás visszajön.

LACI: A WC-ről.

SAJGA: Akárhonnan. Még itt vannak?

BÉNI: Jó, de előre mondom, hogy hozzuk a többi

cuccot. Abban a rohadt gyárban azért uzsonnázni hagytak. *(Lacival együtt ki)*

SAJGA: A kocka el van vetve Editke, ha akarnánk se tudnánk visszalépni. Holnap reggel irány Brazília, és maga megcsinálja élete legjobb munkáját. Tudom, hogy mondtam már, de az ilyesmit sosem árt ismételni: engem rögtön elbűvölt az ötlet. Első blikkre. És büszke vagyok, hogy Sipriccsel is sikerült észrevétnem a benne rejlő lehetőséget. Azért ez nem akármilyen Editke! Holnap Brazília, két hét múlva London, azután Athén, Calcutta, Sidney!

EDIT: Nem fordítva?

SAJGA: *(papírt vesz elő)* Itt a menetrend, csinálók magának egy példányt, három hónap alatt bejárjuk mind az öt földrészt...

EDIT: Bejárjuk? Azt hittem csak hárman megyünk, az operatőr, a gyártásvezető meg én.

SAJGA: Persze. Csak néha odakukkantok. Hogy hogy mennek a dolgok. Ha belefér a keretbe. A lényeg, hogy év végére kész a tizenhárom rész - meglátja, ezzel akkorát dob, hogy maga is meglepődik. Előre mernék inni a díjesőre.

EDIT: Évek óta készülök rá. És most úgy izgulok.

SAJGA: Csak egy aláírás kell, hogy forma szerint rendben legyen minden, meg azután illő megismerkedni ezzel a Kristonnal, nem tudom honnan akasztotta le Siprics, de mindegy is, forma szerint ő engedélyez. Reggel felhívtam az aligúrt. A biztonság kedvéért.

Belép Kriston a tele üveggel. Sajga és Szállás Edit hökkenten nézik, Kriston zavartan elrejti.

SAJGA: Jó napot, engedje meg *(Bemutatja a nőt)* Szállás Edit, *(kézfogás)* Sajga Zsolt.

KRISTON: Kriston Tamás.

SAJGA: Az aligúr nyilván jelezte az érkezésünket.

KRISTON: Igazság szerint...

SAJGA: Nem? Ez csak tévedés lehet, a kezdet zavara. Tulajdonképpen csak egy aláírásra van szükség, és indul a Gyermekek a föld körül című sorozat. *(papírokat vesz elő, egyenként az asztalra dobja)* A szinopszis, a gyártási terv, az aligúri támogatás, az UNESCO támogatása, mely felvette a kiemelt programok közé, itt kell aláírni.

KRISTON: *(zavartan nézi a papírokat)* De mit?

SAJGA: A televízió legnagyobb stílű vállalkozását. Garantált siker.

EDIT: Ha megengedi Zsolt. Tizenhárom országban egy-egy gyerek egy-egy napját követjük a kamerával. Elmondják hogyan élnek, mit

csinálnak, mit várnak a jövőtől. Mi lesz velük, ha nagyok lesznek? Azután tíz év múlva visszatérünk, és megnézzük, tényleg: mi lett belőlük? Mi vált valóra az álmaikból, mi nem?

KRISTON: Nagyszerű ötlet. Igazán tetszik.
EDIT: Ugye? Holnap indulunk.
KRISTON: Jó utat. Igazán remek gondolat.
SAJGA: Örülök, hogy tetszik. Ide kéne az aláírás.
KRISTON: Mit írjak alá, ha minden el van intézve?
SAJGA: Ezért kérdeztem, szólt-e az aligúr. A sorozat ennek a szerkesztőségnek a műsora.
KRISTON: Ez művészeti szerkesztőség.
SAJGA: Ez persze határterület, de az aligúr úgy rendelkezett, tartozzék ide.
KRISTON: Hagyja itt, megbeszélem a helyettesemmel.
SAJGA: Sürget az idő, itt a toll.
KRISTON: Na de...
EDIT: Látom attól tart, valami baj lehet. A szerződések rendben, a gyártási terv kész, a keret biztosítva... nincs mitől félni.
KRISTON: Nem vagyok féltős alkat. *(Aláírja)*
SAJGA: Köszönöm, megyek is, még elő kell készítenem néhány apróságot. Köszönöm, viszontlátásra. *(Ki)*
EDIT: Viszlát.
KRISTON: Viszlát.

Edit az ajtóban megtorpan, visszafordul.

EDIT: Egyébként ismerem magát.
KRISTON: Honnan?
EDIT: A húgom írt egy mesekönyvet, maga illusztrálta.
KRISTON: Én csak egy mesekönyvet illusztráltam. Korda Emese? A húga?
EDIT: A Szállás az asszonynevem. Bár már elváltam. Amíg Brazíliában leszek, a gyerek a volt férjemnél... tudja hogy van ez.
KRISTON: Nagyon jó volt a húga könyve. Az illusztrációim meg... felejthetők.
EDIT: Nekem tetszett. Főleg a törpék. Olyan kis helyesek voltak.

Csend.

KRISTON: *(zavart)* Ha most nem tudnám hogy elutazik, és volna itt kávé, akkor meghívnám egy kávéra.
EDIT: Csak teát iszom.
KRISTON: Earl Grey?
EDIT: Kínai zöld. Meg grúz. Tejjel.
KRISTON: Megjegyeztem.

Az ajtóban megjelenik a fikusz, Béni és Laci, nyögve lezuhintják a fal mellé. Az iroda berendezése teljes. Edit és Kriston megbűvölten bámulják egymást.

BÉNI: Egy szava sincs?
KRISTON: Nagyon szép.
LACI: Ez szép? A teteje kopasz.
KRISTON: Tényleg kopasz.
EDIT: Nekem is van otthon. Kisebb, de dúsabb.
LACI: Jó lesz itt?
KRISTON: Jó.
BÉNI: Ide se néz!
KRISTON: Mondom, hogy jó.
BÉNI: Én az ablak elé tenném.
LACI: Hagyjad, ő tudja. *(Kimennek)*
EDIT: Mennem kell. Csomagolok. Meg el kell vinnem a gyereket.
KRISTON: Fiú?
EDIT: Lány. Öt éves. *(csönd)* Azt tudja, hogy a húgomnak nagyon tetszett?
KRISTON: Az illusztráció.
EDIT: Maga. Az egyik képét bekeretezte és az ágy fölé tette. Harminc vörös meg zöld törpe.
KRISTON: Az egy kis túlzás volt.
EDIT: Nem a törpék miatt tette oda.

Az ablakban megjelenik Béni és Laci, egy pallón csetlenek - botlanak, kék tapétával ragasztják le a tűzfalat, Kriston és Edit észre sem veszik őket.

KRISTON: És... olyan az ízlése mint a húgának?
EDIT: A törpékre gondol? *(szimatol)* Beaumarchais-t használ? Mert azt éppenséggel nem szeretem. Mármint a parfümöt. Egy férfinél.
KRISTON: Szóval?
EDIT: Mit szóval?
KRISTON: Az ízlése.
EDIT: Vannak hasonlóságok. *(csönd)* Mennem kell.
KRISTON: Zöld, vagy grúz. Tejjel.
EDIT: Lehet tejszínnel is.
NÉENÉ: *(bekukkant)* Újra szóltak a rendelőből.
EDIT: Egy hét múlva itthon vagyok. *(Kimegy)*

Kriston utána bámul. Béni beordít az ablakon.

BÉNI: Hogy tetszik?
KRISTON: *(odanéz)* Mi ez a bugyikék?
BÉNI: Hát az ég! Csak ilyen volt a raktárban!

Béni sárga tapétapapír-koronggal ügyetlenkedik, Laci a ragasztósvödörrel.

BÉNI: De a Patkó rendelt ilyen sárgát is. Hogy
tegyünk föl egy kis Napot. Jópofa, mi?
NÉENÉ: (bekukkant) A nővér telefonált, hogy az
orvos tíz perc múlva megy.

*Kriston fölemeli a tele üveget, indulna, majd megtorpan, és a
vizeletesüveggel hadonászva vezényel.*

KRISTON: Ne oda! Úristen, semmi arányérzékük?
Magasabbra a Napot! Amilyen magasra csak lehet!
Feljebb! Feljebb!! Feljebb!!!

Felragyog a Nap. Vége az első felvonásnak.

MÁSODIK FELVONÁS

Reggel. Az irodahelyiség hibátlan. Minden bútor, eszköz és dísz a helyén. A bejáratnál állófogas, a falon bekeretezett illusztráció: a képen harminc törpe hemzseg. Odakintről beragyog a tapétanap. Neéné a pamlagon ül, mellette a növényekhez használt permetező. Fájdalmas arccal igazgatja a harisnyáját. Belép Patkó.

PATKÓ: (súgva) Milyen erotikus.

NEÉNÉ: A visszérharisnyám?

Föláll, a fikusz körül pepecsel, a leveleket tisztítja.

PATKÓ: Annyit azért mondhatnál, hogy jó reggelt.

NEÉNÉ: Mondhatnék. Ha reggel volna.

PATKÓ: (a papírnapra mutat) Alig kelt föl a nap.

NEÉNÉ: Egy órája itt vagyok. Berendeltek.

Onnan tudom, hogy ünnep van ha pucoválni kell.

Igazán van mit rámolni. A mi főnökünk elég szétszórta. Szétszórta mindent, amit nem kéne.

Nézd. (felmutat egy rúzszt) A dívány alatt találtam.

PATKÓ: És?

NEÉNÉ: Szerinted a főnök rúzsozza magát?

PATKÓ: Nem a tied?

NEÉNÉ: Miért, én rúzsozom magam?

PATKÓ: Hát nem?

NEÉNÉ: Milyen figyelmes vagy. A nők akkor igazítják a sminket, ha lejön. És mitől jön le a rúzs? Épp ebben az irodában, épp a díványon? Csók?

PATKÓ: Csók?

NEÉNÉ: Az a legkevesebb.

PATKÓ: Végre. Már azt hittem szent. Dolgozik mint a megszállott, fölveszi a fizetését, - és kész. A múltkor volt egy háromnapos út Párizsba, valami konferenciára, erre mit mond? Nem tud franciául. Mire én: a Porzsolt magyarul is alig tudott! Mégis körbejárta a világot. Erre ő: nem tudna tárgyalni. Ugyan, ki akar velünk tárgyalni? Ki áll velünk szóba? Elég odamenni, bekukkantani a konferenciára, aztán irány az Eiffel-torony! Elment helyette a Sárosi, az se tud franciául, de nem hülye. És ez még csak istenes. Hívták főszerkesztőnek két sorozatba is. Csak ráírják a nevét, átfutja a műsortervet, rábólint, és megy a számlára a pénz hetente - azért főszerkesztő, nem? Erre ő: amiért nem dolgozik, azért nem vesz föl semmit.

Mire én: és a felelősség? Ő meg: ez egy baromság. A múlt hónapban már kunyeráltam: menjen ki az indiai forgatásra, a Szállás Editékhez - na ezek kapnak most nívódíjat, csak nem fér a fejembe hogyan és mire? - mondtam neki: ellenőrizni kell, hogyan költik a pénzünket a világ túlfelén! Egy hét, rendes napidíj! Erre habozni kezdett, de a végén: nem. Mert annyival kevesebb pénze lesz a produkciónak! Amiben persze igaza van. De ami jár az jár! Erre mi történt? Kiment a Sajga producer úr, ráadásul a nőjével, és nem egy, hanem két hétre, persze a produkció pénzén, na kíváncsi vagyok, hogyan számolja el? Egyébként hétszentség, hogy hibátlan papírokkal, amilyen tetű. Hát milyen ember az ilyen?

NEÉNÉ: A Sajga?
PATKÓ: A Kriston.
NEÉNÉ: Rendes.
PATKÓ: Lehet mondani úgy is. *(közelebb lép)* De legalább nem szent, legalább volt egy nője a díványon. Irigylem.
NEÉNÉ: Hopp! *(hátraugrik a fikusztól)*
PATKÓ: Mi van?
NEÉNÉ: Levéltetű. Fújj! *(spriccel a permetezővel)*
PATKÓ: Tetű az van mindenütt.
NEÉNÉ: De mennyi. És milyen feketék!
PATKÓ: Nem a színük számít.

Belép Laci.

LACI: Reggelt. A csopvez küldött.
PATKÓ: Kicsoda?
LACI: A Béni. Amíg nem látjuk a megrendelést, addig nem mozdulunk. A múltkor is potyára vittünk fel egy tölgyfa írósztalt az ötödikre, aztán vissza a földszintre. Na erre mi nem vagyunk berendezkedve. Szóval a papír.
PATKÓ: Mindjárt. *(Kimegy)*
NEÉNÉ: Mit hoznak még?
LACI: Zongorát.
NEÉNÉ: Elment a jódolguk?
LACI: *(vállat von)* Én nem kérdezek, csak hurcolok
Mi mindent cipeltem már ebben a házban. Na, talán koporsót még nem.
NEÉNÉ: Örüljön neki.
LACI: Mit számít? Egy gyászhuszár meg egy sírásó együtt nem barmol annyit, mint én.
PATKÓ: *(belép, papírt nyújt Lacinak)* Tessék.
LACI: *(elteszi)* A franc, aki ezt kitalálta.
PATKÓ: Én találtam ki.
LACI: Az más.

PATKÓ: De a Béni ötlete volt.

LACI: Emlékszek. De csak viccelt.

PATKÓ: Velem nem lehet viccelni.

LACI: Látom. Hozzuk. *(Kimegy)*

NEÉNÉ: Tényleg elment az eszed?

PATKÓ: Egy főnöknek a kedvében kell járni, és ha nem hagyja, akkor ki kell találni valamit. Gyerekkorában zongorázott, imádja a zenét. Most meg díjat kap. Hát miért ne?

NEÉNÉ: Ide egy zongorát? Hová?

PATKÓ: Csak pianínó. Majd beszuszteroljuk.

NEÉNÉ: És hallgathatjuk, ahogyan klimpírozik?

PATKÓ: Kibirjuk. Egyébként is tartozom neki. Még a kezdet kezdetén el akart menni Moszkvába, nem tudtam időben jegyet szerezni... nehéz az oroszokkal mostanában. De ami késik, nem múlik, épp ma szóltak, hogy meglesz. Aki velem jót tesz, azzal én jót teszek.

NEÉNÉ: Örömmel hallom.

PATKÓ: Ha az, akivel én teszek jót velem tesz jót.

NEÉNÉ: Ezt meg nem értem.

PATKÓ: Beszelnünk kellene.

NEÉNÉ: Miről?

PATKÓ: Mostanában kerülsz.

NEÉNÉ: El lehet téged kerülni? Vagy engem ott, az első szobában?

PATKÓ: Tudod, miről beszélek.

NEÉNÉ: Nem én. Ez a levél is tele. *(spriccel)*

PATKÓ: Azt gondoltam... közelebb leszel hozzám.

NEÉNÉ: Közel is vagyok.

PATKÓ: Nem eléggé.

NEÉNÉ: Miért, a múlt héten...

PATKÓ: A múlt hónapban.

NEÉNÉ: Na ugye.

PATKÓ: Mit na ugye? Se elég közel, se elég gyakran. *(Megsimogatja Neéné haját)*

NEÉNÉ: A feleségednek ez is túl sok.

PATKÓ: Hogy jön ide a feleségem?

NEÉNÉ: A családi Renault-n. És mindig váratlanul. Mint aki rajtaüt. És hogy bámul!

PATKÓ: Hogy?

NEÉNÉ: Mint aki vesébe, zsebbe, táskába lát.

PATKÓ: Halljuk, mit akarsz?

NEÉNÉ: Mit akarhatnék?

PATKÓ: Én is ezt kérdelem. Egyébként nem sokat. Ha ott maradsz a központi állományban, mára kirúgtak volna.

NEÉNÉ: Hálás legyek?

PATKÓ: Megáll az ész. Nincs rá okod?

NEÉNÉ: A fizetésemet hat éve nem emeltek. Van neked fogalmad az árakról? Tudod, mennyibe kerül például az óvszer?

PATKÓ: Nem vásárolok ilyesmit.
NEÉNÉ: Mert rámhagyod!
PATKÓ: A fizetésemelés nem az én hatóköröm.
NEÉNÉ: De a prémium igen. És aki veled jót tesz...
PATKÓ: Szemet szűrna, ha egyeseknek jobban emelném mint másoknak.
NEÉNÉ: Én szemet hunyok.

Kivágódik az ajtó, berobban Kriston. Sötét öltöny, a karján ballonkabát, hóna alatt papír, kezében kávéspohár.

KRISTON: Nem igaz! Fogja meg! *(átadja a kávét és a papírt a ballont a fogasra akasztja)* A földszinten vettem az automatából és mire feljöttem - tessék! *(a zakón sötét folt)* Mikor jönnek?

PATKÓ: Mindjárt.

NEÉNÉ: Adja ide, semmiség. *(lesegíti a zakót)* Miért nem idefent kávézik?

KRISTON: Maga mondta, hogy rossz a gép.

NEÉNÉ: Akkor átmegyek a szomszédba a Pannikához, istenem, mindenre van megoldás. *(a zakót vizsgálgatja)* Tejjel itta.

KRISTON: Tejszínnel.

NEÉNÉ: Akkor ne csodálkozzon. Azzal csak baj van. Nem jön ki. A tetejébe hízlal. Megteszem, ami tőlem telik, de felelősséget nem vállalok.

KRISTON: És pont most.

PATKÓ: Semmi gond, Neéné mindent megold. Amit akar. Egyébként minden megszervezve: vörösbor, üdítő, ropi. És elsőként én gratulálok. *(Kriston kezét rázza)* Szeretném, ha tudnád... ez a kitüntetés egészen kivételes.

KRISTON: Tudom. De a győzelmet is el kell tudni viselni.

PATKÓ: Nem szoktak ilyen gyorsan aligúri nívódíjat adni. Még hozzá két műsorra is. Ráadásul az egyik csak félig kész.

KRISTON: Nyilván arra gondolt, hogy a félkész sorozat alkotóinak további bátorítást ad.

PATKÓ: Talán.

KRISTON: Megkérdezzük mire gondolt. Végül is idejön.

PATKÓ: Mikor beszéltetek?

KRISTON: Amikor felkért. Azóta csak kutya futtában. Tudod, ez a szerencsétlen Achilles-ín baleset, a műtét, a hat hét gipsz, aztán kiderült, hogy nem sikerült, újra kellett műteni, újabb hat hét, majdnem sírt szegény a telefonba. Ma jön be először. És rögtön díjátadásra. Végre beszélünk. Elég sűrű volt ez a három hónap. Emlékszel mit mondtál amikor beléptem? Hogy mennyi valósulhat meg a terveimből? Na?

PATKÓ: Egész jó részidőt futottál.
De eredményt a verseny után hirdetnek.

KRISTON: És milyen hosszú a pálya?

PATKÓ: Azt futás közben közlik a versenyzőkkel.

KRISTON: Akkor hogy lehet eredményt hirdetni?

PATKÓ: Sehogy.

KRISTON: Tudom, semmi értelme, viszont nagyon tévés.

PATKÓ: Az eredmény az, hogy még a pályán vagy.

KRISTON: És mi mutatja végeredményt?

PATKÓ: A bankszámlád.

KRISTON: Azért beindítottunk néhány műsort!

PATKÓ: Ezt a kettőt.

KRISTON: Mit kuvikolsz? Ez csak a kezdet. És kezdetnek nem rossz. Ha egyszer lendületbe jöttünk, nincs megállás. Lépésről lépésre megcsinálunk mindent, amit elterveztem. Hogy csak egyet mondjak: az illusztráció-sorozatnak készek a forgatókönyvei. Tizenhárom rész! Bent vannak a gépben.

PATKÓ: Másolat?

KRISTON: Jó gép ez. Nem felejt.

PATKÓ: Másolat mindenről kell!

KRISTON: Persze. Úgyis ma beszélek a sorozatról Sipriccsel. Kinyomtatom. Lesz másolat.

PATKÓ: Helyes. Ha úgyis beszéltek, megemlíthetnéd a prémiumokat. Emelhetné a keretet. A javaslataimat szokás szerint leírtam, (*papírt nyom Kriston kezébe*) persze te döntesz. Egy kicsit átsúlyoztam a dolgot. Egy főnök a prémiummal fejezi ki megbecsülését, úgyhogy néhány esetben megnyomtam a ceruzát.

KRISTON: (*a papírra pillant*) Neéné háromszor annyit kapjon, mint a műsorkészítők?

PATKÓ: Ez csak javaslat.

KRISTON: (*a papírt az asztalra dobja*) Hol a zakóm?

PATKÓ: Kérsz egy kortyot? (*kilép az ajtón, majd vissza egy üveg borra, tölt*) Pinot Noir. A gyorstalpaló nívódíjra! (*Koccintanak*) Tulajdonképpen honnan ismered Sipricset?

KRISTON: Mondtam már, telefonon hívott.

PATKÓ: De mikor beszéltek személyesen?

KRISTON: Soha.

Csend.

PATKÓ: Ne viccelj.

KRISTON: Nem én.

PATKÓ: Ez egy kicsit... szokatlan.

KRISTON: Mit számít? Olyan elismeréssel beszélt a munkáimról, hogy úgy érzem, tulajdonképpen jól ismerjük egymást. Miért olyan fontos a

személyes találkozás, ha megvan a bizalom? Majd most találkozunk.

Megjelenik Neéné a zakóval és egy ormótlan hajszárítóval.

NEÉNÉ: Már kész is. *(Patkóhoz)* Téged keresnek odakint, az én vonalamon.
PATKÓ: Pardon. *(Kimegy)*
NEÉNÉ: Majdnem kész. Tessék. *(fölsegíti a zakót, a hajszárítóval fújja a vizes foltot, a gép zúg mint egy porszívó)* Jó, hogy a sminkes Emma így fel van szerelve, mi?

Imola és Anna érkeznek, a zaj miatt mindannyian ordítanak.

IMOLA: Tamás! Gratulálok!
ANNA: Hoppá! Ujjlenyomat?
IMOLA: Magát mindig generálazzák?!
NEÉNÉ: Csak egy kis kávéfolt!
ANNA: Ott középen sötétebb!
NEÉNÉ: A tejszín!
ANNA: Használjon nullás tejet, nem hagy foltot!
IMOLA: És ne igyon kávé, mert árt!
KRISTON: Tessék?
IMOLA: Mi ez, szélgép?
NEÉNÉ: Régi rendes ruszki! Ebben még van anyag! Szputnyik! A volt férjemnek a bűvárszivattyúját is Szputnyiknak hívták, biztos ugyanaz a gyár! Vagy nem szeretik a sok különböző nevet, mert úgy minden összekavarodik! Én megértem!
ANNA: Ajándékozzunk egyet a Zirkál Margitnak! Lefújná a parókáját!
IMOLA: Mikor lesz vége?
NEÉNÉ: Most. *(Kikapcsolja)*
KRISTON: Imádom a csöndet.
IMOLA: *(megvizsgálja a zakót)* Csak a folt maradt.
NEÉNÉ: Én megtettem ami tőlem telik *(Kimegy)*
ANNA: Nem vészes. Nekem így is tetszik.
IMOLA: Megértelek.
ANNA: A zakó.
IMOLA: De hát a lényeg a lényeg! Mit szól Tamás, nem megmondtam rögtön az elején?
ANNA: És ezt nézze, ezt! *(magazinokat vesz elő)* Bubi! Dáma! Király!
KRISTON: Konyhatündér. Ízvarázs. Fürge ujjak.
IMOLA: A címlapokat nézze!
KRISTON: Micsoda konyhája van, Anna.
ANNA: Ugyan. Kivittek egy áruházba, összeraktak egy konyhaálmot, engem meg a közepébe köténnyel és teflonnal.
KRISTON: Ízvarázs. Ez maga Imola?
IMOLA: Nem ismer meg?

KRISTON: De. Csak olyan sárga a szeme.

IMOLA: Istenem, férfiak! Olvassa csak. „Száky Imola a nagymamájától tanult recept szerint készíti a rakott krumplit!” Az meg sárga. A rakott krumplihoz sminkeltem.

IMOLA: Fürge Ujjak kötőmagazin. Ketten együtt. „Az Olló lányai nem szégyenlik a kötőtűt sem.”

ANNA: Ugye milyen jól bejött a cím? „Olló.”

IMOLA: Olló... egyszerű, mindenki érti, mindenki tudja, hogy rólunk van szó, ahogyan ollóba fogjuk a pácienseket.

ANNA: Egy héten három címlap! Csúcs!

KRISTON: Tényleg kötnek?

IMOLA: Ugyan már.

ANNA: És a jövő héten még egy! Ármány és szerelem!

KRISTON: A Schiller?

ANNA: Miféle Schiller? Az autószalon?

IMOLA: Az egy drámaíró szívem. Az Ármány és szerelem meg egy darab.

ANNA: Tényleg? *(vállat von)* Most már szívmagazin. Egyébként meg kit érdekel, minek a címlapján van az ember? Csak az számít, hogy végignéznek a standon és minket látnak. És várják a holnapi műsort. Tudja ki a vendég?

KRISTON: Már tegnapelőtt tudnom kellett volna.

ANNA: A Stukker Imi. Mit szól?

KRISTON: Az ki?

ANNA: A maga pozíciójában tisztában kellene lennie azzal, hogy ki kicsoda.

IMOLA: Új sztár. D.J.

KRISTON: Micsoda?

ANNA: D.J. Aki a diszkókban nyomatja. Megőrül érte a közönség. Mindenki ismeri.

KRISTON: Nézze, van elég pop meg rock meg klip, de a mi műsorunk a művészeket...

ANNA: Ez művész. Mozartból, Pink Floydból, Irigy Hónaljmirigyből meg gömöri kanásztáncokból keveri zenéjét. Erre mit lép? Közben keveri a lézershowt, és minden este új meglepetés! Két hete Dunaújban szétvert egy régi Wartburgot! Kőtörőkalapáccsal! Ritmusra! A múlt héten Kőbányán, a csarnokban szétnyomott egy csótányt két üveglap között egy írásvetítőn, és az egész ötször öt méteresben ment a mennyezeten!

IMOLA: Anna! Hogy is magyarázzam Tamás... szóval nagyon innovatív fickó. Nézze, lehetnek fenntartásai, de bármit csinál, a Stukker Imi a sztár. Őt akarják látni.

ANNA: Igazság szerint minket.

IMOLA: Ismert embereket. A Stukker Imi már volt

három tévéműsorban, úgyhogy ismerik.

ANNA: Ilyen a közízlés.

KRISTON: Jaj, ez a gumicsont! Tudom, tudom. Ezt kérik, tehát ezt kapják, és minél inkább ezt kapják, annál inkább ezt kérik! Egyébként miért Stukker?

ANNA: Művésznév. Egy kovbojpisztollyal jár, és a show végén lő. De csak vaktöltény.

KRISTON: Kocsitörés, csótányirtás, lövöldözés?

IMOLA: Már megbeszéltük. Nem fog lőni. Csak jelez.

ANNA: Már nem lehet lemondani. Holnapi adás.

IMOLA: Semmi durvaság. Megoldjuk. Finoman, nőiesen, egy csipetnyi humorral. Tudja, ahogy szoktuk.

KRISTON: Ahogy szokták! Hány nője volt, dezodorozza-e a hónalját, bokszeralsót hord-e!

ANNA: Csak egyszer fordult elő. Maga fogadta el!

KRISTON: Mit tehettem volna? Adás előtt húsz perccel készült el.

ANNA: A régi vágónkat kirúgták, az új azt se tudta melyik gomb melyik, csoda, hogy kész lett.

IMOLA: Üzemi baleset volt. Spongyát rá.

KRISTON: Meg arra is, hogy akiket én javaslok a műsorba, azokat sose tudják elérni, igaz?

IMOLA: Nézze Tamás, *(papírokat vesz elő)* ezeket a statisztikákat azért hoztam, hogy... végül is ünnepelni jöttünk.

KRISTON: Persze. Elnézést.

IMOLA: Nézze a grafikont. A nézettség. Felfelé halad, mióta elkezdődött az Olló.

ANNA: Erre a grafikonra kapjuk a nivódíjat.

IMOLA: Na most. A vonalon két törés: egy mélypont és egy rekord. Tudja mi a mélypont? A maga javaslata. A híres drámaíró. Az ország büszkesége, akinek hét országban mennek a darabjai!

ANNA: És olyan okos, hogy az már ciki.

KRISTON: És a rekord?

ANNA: A rockszövegíró bokszeralsója!

KRISTON: Nekem akkor is az a dolgom, hogy...

IMOLA: Olyan műsorok készüljenek, amiket néznek.

ANNA: És megbecsülje a munkatársait!

IMOLA: Anna!

ANNA: Ne annázz itt nekem! Igenis, megbecsülje! Másutt bezzeg észrevették, hogy az Olló mekkora siker. És tudják, hogy mit érnek a műsorvezetői.

KRISTON: Másutt? Hol másutt?

IMOLA: Összevissza beszél. Elszalad vele a ló.

ANNA: Azt hiszed, a te rakottkrumplisárga pillantásod szegezi a nézőt a képernyő elé?

IMOLA: Dehogy drágám, az irántad érzett hála. Amiért tavaly egyszer baki nélkül ki tudtad mondani, hogy „időjárás-előrejelzés”.

Megszólal Anna mobilja. A füléhez emeli.

ANNA: Igen. Dani? Alig hallak, kimegyek, mindjárt. *(Kisiet)*

IMOLA: Nézze Tamás, én megértem magát. És... egyet is értek. Csak hiába. Tudja, valaha filozófiát tanultam. Meg esztétikát. Elhinné? Néha eszembe jut. Például most, amikor fotóztak. Hogy mit keresek a címlapon a rakottkrumplival? Hogy tényleg én vagyok-e az, aki kiáll a rokszövegíró bokszeralsója mellett? De hát... most már itt vagyok. És ki tudja meddig? Azt hiszi annyira élvezem ezt az édelgést és viháncolást? Egyre jobban utálok. És egyre inkább csak ezt akarhatom! A még jobb statisztikát, a még magasabb nézettséget, mert... Az egész családom négy macska, és közben múlik az idő!

KRISTON: Maga nagyon fiatal.

IMOLA: Ugyan, hagyja. Állandóan a kamerába nézek, az meg visszabámul rám, és úgy hívják a rohadékot, hogy objektív. Objektív! Annak nem lehet hazudni. *(Kristonhoz hajol, a szeme sarkára mutat)* Nézze!

KRISTON: *(zavarban)* Belement valami a szemébe?

IMOLA: Ráncok, szarkalábak!

Kivágódik az ajtó. Sajga Zsolt és Szállás Edit be. Mögöttük Anna, éppen elteszi a mobilt.

SAJGA: Tamás! Hölgyeim! *(Kristonhoz rohan, a kezét rázza, arcon csókolja Imolát, Annát)* Ezt nem hittem volna! Nívódíj? Már félidőben? Editke még ma este elröpül és csinálja a következőt. Hóna alatt a díjjal irány Chicago! Nem rossz mi?

KRISTON: *(Edithez lép)* Szervusz.

EDIT: Szervusz.

IMOLA: Tegeződtök? Vagyis maguk... Illetve... Hogy is kell ezt mondani, ha az egyiket tegezem, a másikat magázom?

ANNA: Úgy, hogy: „nahááááát”!

Belép Neéné egy tálcával. Poharat oszt, rendezkedik.

NEÉNÉ: Mindjárt itt a nagy pillanat.

Edit a díványra ül, feltűnés nélkül alánéz.

KRISTON: Bandi?
NEÉNÉ: Jöttek hozzá. Egy perc és itt van.
SAJGA: Majd hanyatt estem, amikor tegnap felhívott a Siprics titkárnője! Mint derült égből a villám! Ez legyen a legrosszabb villám, ami telibe talál.

Neéné poharat ad Editnek, majd szolgálatkészen átnyújtja a rúzszt. Edit felderül. Anna és Imola észreveszik, gúnyos mosoly. Neéné „konspiratíván” leejti a rúzszt.

NEÉNÉ: Nézd a kis hamist, most veszem föl a földről és máris ugrik vissza!
EDIT: Kösz.
IMOLA: Én a táskámban tárolnám, nem az ágy alatt.
ANNA: Ágya válogatja.
SAJGA: *(megragadja Tamás kezét)* Köszönöm Tamás, ebben a te kezed is benne volt!
KRISTON: *(ámul)* Az enyém?
ANNA: Naná.
IMOLA: Anna!
ANNA: Ezt már mondtad.
SAJGA: Ki terjesztette föl nívódíjra?
KRISTON: Én nem. Egy félkész műsort? Dehogy. Gondoltam majd ha kész lesz, megírtam a fölterjesztést is, tessék. *(megnyom egy gombot, a nyomtató zümmög)* De nem küldtem el.
SAJGA: Pedig a javaslat alulról megy fölfelé. Tudtam, hogy Siprics szereti, mögötte az UNESCO támogatása, nemzetközi kapcsolat, globalizáció, irány Európa, meg anyja kínja, szóval épp az a duma, ami ma kell. *(belenéz a kinyomtatott papírba)* Pont ez! Helyes. Mindenkinek egy rugóra jár az agya. *(elteszi a papírt)* De a szolgálati utat be szokták tartani. Majd utánanézek.

Belép Patkó egy nejlonzacskóval.

PATKÓ: Szép jó napot! Itt a meglepetés. *(a nejlonzacskóból kék mappákba helyezett okleveleket és plüssdobozkákat tesz az asztalra)* Most küldték az aligúr titkárságáról. A nívódíj!

Mindannyian az asztal fölé hajolnak.

EDIT: Milyen csinos.
IMOLA: Tényleg jól néz ki.
EDIT: Azelőtt csak valami fecnit adtak.
ANNA: Kaptál már?
EDIT: Nem. Csak a volt férjem.

KRISTON: Hol van Siprics?
PATKÓ: Nem jön.
KRISTON: Most már igazán túlzás. Arról volt szó, hogy ma befejezi a betegszabadságot.
PATKÓ: Be is fejezte. Kilenckor beállított.
SAJGA: Hát akkor?
PATKÓ: A kezébe nyomták a felmondólevelét. Sutyty. Azonnali hatállyal.

Csend.

IMOLA: Hoppá.
SAJGA: Na de... hogyhogy?
PATKÓ: Most mesélte a titkárnője, aki lehozta a nívódíjakat. Ezek persze még érvényesek. Csak nincs hozzájuk Siprics.
ANNA: *(összeecsattintja kezét, ahogy a „csapónál” szokás)* Ennyi. Sipirc Siprics.
KRISTON: Képtelenség. A főnököm, akit sose láttam.
EDIT: És már nem is fogod.
KRISTON: *(felugrik)* Még itt kell lennie.
PATKÓ: Be sem engedték az irodájába. Aláíraták vele a felmondást, elvették a belépőjét, és két biztonsági őr kikísérte.
KRISTON: Micsoda?
PATKÓ: Így szokás.
KRISTON: Örökkel? Mint egy bűnözőt?
IMOLA: Bárkiből lehet bűnöző.
ANNA: Ha éppen szükséges.
PATKÓ: Vagy legalábbis hasznos.
KRISTON: Tulajdonképpen... hol vagyok?
IMOLA: Találgasson.
EDIT: De mi történt?
PATKÓ: Majd kiderül. Vagy nem.
KRISTON: Nem is sejtetd?
PATKÓ: Annyi mindent locsognak. De ezt a meccset nem azon a pályán játsszák ahol én focizom. Hál'istennek.
SAJGA: És a szerződéseim? Amiket Sipriccselel kötöttem?!**PATKÓ:** Az új főnök majd alaposan átnézi. Betűről betűre. Tudod. Ilyenkor így szokás. Megnézik hogyan készült a tizenhárom rész árából hat. Hol a különbség. Miért ment a producer Indiába. Két hétre. Egy illetéktelen személlyel. Tudod hogy van ez. Ilyenkor átnézik a dolgokat.
EDIT: Az tényleg tenyérbemászó volt Zsolt.
SAJGA: Csend Editke.
KRISTON: Talán ezt a hangot mégsem! Hogy beszélsz a filmed szerkesztő-rendezőjével?! Aki az egészet kitalálta és kitaposta!
ANNA: Végre kiáll egy nő védelmében. *(Imolának)*

Ki ne mondd!

IMOLA: Mit?

ANNA: Hogy „Anna“!

SAJGA: Én tapostam ki. A Sipricsnél. És annyit talán megengedhetek magamnak...

PATKÓ: Hogy elszámolj az új aligúrnak.

NEÉNÉ: Még egy kis bort? *(Töltöget)*

SAJGA: Mindenről papírom van.

PATKÓ: Tudom, tudom. De nekem is. Hogy időben jeleztem. Felküldtem Siprics titkárságára. És van másolatom is.

SAJGA: Szóval feljelentettél.

PATKÓ: Azt csináltam ami a dolgom. Védtem az aligúrság pénzét.

SAJGA: Az aligúrtól?

KRISTON: Tessék?

NEÉNÉ: Na még egy kortyot! Vagy nem ünneplünk?

ANNA: Én szeretném megkapni a nívódíjat.

KRISTON: Igaz-igaz. A jövő ismeretlen...

PATKÓ: Bár eléggé kiszámítható...

KRISTON: ...a múlt érdemei változatlanok. *(egyenként kinyitja a mappákat)* Száky Imolának és Páder Annának az Olló című műsorban nyújtott teljesítményükért. Sajga Zsoltnak és Szállás Editnek a Gyermek a föld körül című produkció elkészítéséért. *(kézfogás, csók, felveszi az utolsó mappát)* és Kriston Tamás főszerkesztőnek... nekem ki adja át?

IMOLA: Csak főnök teheti.

NEÉNÉ: Bandi.

PATKÓ: Beosztott? Soha.

NEÉNÉ: Segítsél már szegénynek.

EDIT: Kriston Tamás főszerkesztőnek a művészeti műsorok színvonalának emelésért. *(Csók)*

ANNA: Milyen szép is a legalitás.

KRISTON: Azt terveztem, hogy kanyarítok egy kis beszédet a díjhoz, de a megváltozott körülményekre való tekintettel...

IMOLA: Van mellé csekk is.

ANNA: Jobb a csekk mint a csók.

PATKÓ: Váltsátok be minél hamarabb.

IMOLA: Esetleg visszavonják?

PATKÓ: *(vállat von)* Zavaros idők.

ANNA: És... ki az új aligúr?

PATKÓ: A Schwantz.

SAJGA: Igen? Mondhattátok volna hamarabb.

KRISTON: Sose hallottam.

IMOLA: Az a barom?

NEÉNÉ: Schwantz? Micsoda név. Ehhez nem mentem volna. Hát hogy hangzik az, hogy Schwantzné?

ANNA: Nem is rossz.

IMOLA: Ez az, akitől kiütést kapnak a tévés sofőrök ha vinni kell valahová! A múltkor ruhapróbára vitt a Hideg Jani és rámszólt, üljek előre, mert előttem a Scwantzot vitte, odafelé hamburgert zabált, vissza hot dogot, az ülés fele mustár, fele kecsöp!

ANNA: Nem eszik hamburgert.

NEÉNÉ: Egy kis ropit? Senki? Pedig olyan jó. Ahogy beleharap az ember, úgy reccsen, mintha azt mondaná: Schwantz.

SAJGA: Egészségetekre! Mindenkinek gratulálok. Felszaladok a Cikihez.

KRISTON: Kihez?

SAJGA: A Schwantzhoz. Együtt játszottunk a Viza fogó ifiben. Ő jobbszélien, én hátul, minden helyzetet elszúrt, azért hívták Cikinek, de nem lehetett kirakni, mert az apja volt a gyűrő.

ANNA: Nem szereti, ha Cikinek hívják.

IMOLA: Honnan tudod?

ANNA: Ki szereti, ha így hívják?

SAJGA: Egy szélső sose felejt el, melyik hátvéd tömte a jobbnál jobb labdákkal, még ha egyet se rúgott be a szerencsétlen. *(Indul)*

EDIT: Zsolt!

SAJGA: Igen?

EDIT: És én?

SAJGA: Semmi változás. A gyermekek tovább bolyonganak a föld körül, este indulsz Chicagóba, lehet, hogy a jövő héten kiszaladok körülnézni. *(Patkóra néz, kaján)* Csak néhány napra. Hogy rendben vannak-e a dolgok. Most kaptál nívódíjat Editkém! A vak is láthatja, hogy te vagy a legjobb! További kellemes ünneplést! *(Kisiet)*

NEÉNÉ: *(felkapja a nívódíjat)* Sajga úr! Itt ne hagyja! *(Utána siet)*

IMOLA: Azt hiszem nekünk lassanként...

ANNA: Én is azt hiszem.

KRISTON: Még egy kortyot?

NEÉNÉ: *(visszatér, kezében üveg)* Ezt kóstolja meg főszerkesztő úr! Nehéz helyzetekre való. Házi. Direkt magának hozták.

KRISTON: Nekem? Ki?

NEÉNÉ: A Neé.

KRISTON: Milyen né?

NEÉNÉ: Nem né. Neé. József. Akitől Neéné vagyok.

PATKÓ: Igen?

NEÉNÉ: Felugrott Pestre, meglátogatott, hallotta, milyen remek az új főnököm, küldött egy üveggel, mi van abban?

PATKÓ: Semmi.

KRISTON: Nagyon kedves a volt férjétől. *(kihúzza a*

dugót, beleszagol) Ez azért túlzás.
NEÉNÉ: Ki tudja, mikor lesz rá szükség.
KRISTON: Kér valaki?
IMOLA: Isten ments.
ANNA: Bundapálinka.
EDIT: Én ma még repülök.
PATKÓ: Én szeretem az állami zárjegyet.
NEÉNÉ: Hát jó. De azért... nekem megengedi főnök?
(kupicát vesz elő a zsebéből, tölt, kint csöng a telefon) Vegye föl valaki.
PATKÓ: Én nem, hátha a Neé, aztán mit mondok neki?
EDIT: Fölvegyem?
NEÉNÉ: *(bedobja az italt)* Ez igen.
KRISTON: Majd én.
NEÉNÉ: Hagyja, kész is vagyok. *(Megszédül)*
KRISTON: Látom. *(Kilép, a csöngés elhallgat)*
ANNA: *(szedelődzködik)* Most már tényleg...
IMOLA: Honnan tudsz te ennyit a Schwantzról?
 Szereti a hamburgert meg a nevét vagy sem?
ANNA: Pletykák.
EDIT: Az van bőséggel. Mindenkiről.
ANNA: Például?
EDIT: Nem isszuk meg még ezt a kortyot?

A nők koccintanak a félig telt borospoharakkal. Patkó a gazdátlan poharakat szedegető Neénéhez lép.

PATKÓ: Szóval... mikor jött ez a Neé?
NEÉNÉ: Két hete.
PATKÓ: Nem is mondtad.
NEÉNÉ: Gondoltam... majd ha már elment.
PATKÓ: Szóval még itt van? És hol lakik?
NEÉNÉ: Senkit se ismer Pesten.
PATKÓ: Vagyis nálad?

Belép Kriston, izgatott, ideges.

KRISTON: További jó szórakozást. Hívat az új
 aligúr. Hol a zakóm?
NEÉNÉ: Magán.
KRISTON: Tényleg.
IMOLA: Sok szerencsét.
ANNA: Azt hiszem, minket már nem talál itt.
KRISTON: Viszlát. És még egyszer gratulálok.
IMOLA: Köszönjük. Tamás... szeretném elmondani,
 mennyire hálás vagyok. Ha nem karol föl
 bennünket, akkor az Olló nem fut be. És tudja,
 én hiszek abban, hogy a kultúra...
KRISTON: Persze, persze. Köszönöm, Imola. Nagyon
 kedves. *(Edithez hajol)* Ugye megvársz?
EDIT: Csak a repülő...
KRISTON: Sietek.

NEÉNÉ: Kóstolja meg a Neé pálinkáját! Épp erre van kitalálva!

Kriston kimegy, Neéné tyúkanyóként követi, kínálja.

ANNA: (összezsattintja kezét) Ennyi!
IMOLA: Honnan veszed?
ANNA: Röpül Siprics, röpülnek az emberei.
EDIT: Azért nem lehet a dolog ennyire primitív.
IMOLA: Jaj, dehogynem.
PATKÓ: Tamás sosem látta Sipricset.
ANNA: Ha el tudja hitetni Danival...
IMOLA: Dani?
ANNA: Schwantz Dániel. Dani.
EDIT: Ilyen jóba vagytok?
ANNA: Hogy ki kivel van jóban, az magánügy, igaz szívem? Bocs, hogy figyelmeztetek, de a szád sarkában elmázolódott a rúzs. (Kimegy)
EDIT: Ti ki akarjátok tekerni a nyakam?
IMOLA: Ne vedd a szívedre. Anna olyan... impulzív.
NEÉNÉ: (benéz) Bandi! Keresnek!
PATKÓ: Csak folytassák, hölgyeim. (Kimegy)
EDIT: Meg kéne mondanod Annának, hogy léteznek normális érzelmek is. Például olyasmi, hogy az ember nem azért fekszik le valakivel mert akar tőle valamit, hanem mert szereti. Vagy legalább is-is. Tudom, ő nem találkozott ilyesmivel, de az iskolában biztosan olvasott róla. És ha még egyszer nyilvánosan cseszeget, akkor összekuszálom a fogait és kimarad a következő címlap!
IMOLA: Ezt mind mondjam el neki?
EDIT: Csak a lényegét.
IMOLA: Ennyit nem tudok megjegyezni. Rád hagyom.
EDIT: Nem érek rá, megyek Chicagóba.
IMOLA: Szegénykém.
EDIT: Amit Annának üzentem, nemcsak rá vonatkozik.
IMOLA: Vajon még kire? De a fogkuszálás előtt elmondanám, hogy zöldöves karatés vagyok.
EDIT: Nahát... én meg aikidózom.
IMOLA: Igen? Engem is hívtak. Hogy próbáljam ki.
EDIT: Hozzánk bármikor benézhetsz. Nyitott klub.
IMOLA: Oké.
EDIT: Ha hazajöttem, szívesen leviszlek.
IMOLA: Kösz. Nem akarok áttérni, de megnézem.
EDIT: Tetszeni fog.
IMOLA: Ami meg Annát illeti, tényleg nem kell komolyan venni. Mélyről jött.
EDIT: Mélyről?
IMOLA: A meteorológia. El kell hitetnie magával,

hogyan tud valamit azon kívül, hogy ciklon meg anticiklon, amiből egy szót sem ért, csak lemosolyogja a sűgűgűprűl.

EDIT: És tud valamit?

IMOLA: Ami a nyomuláshoz kell. Egy nőnek sminkelt tank. Van amikor hasznos. El lehet bújni mögű, ő tűri az utat, én ballagok mögűtte és szagolgom a virágokat. Sajnos ahol Anna jár, ott nem sok marad. Most is ő visz át bennűket a másik csatornára.

Belűp Patkű, és a szűtlan fiatalember. Patkű elcsűpi az utolsó szavakat.

PATKű: A másik csatornára? Őrűmmel hallom.

IMOLA: (zavarban) Nem úgy értettem.

PATKű: Dehogynem. Csak nem hiszi, hogy meglep?

IMOLA: Nűzze Bandi...

EDIT: Az elűbb adtad elű Tamásnak, milyen hálás vagy, és most másik csatorna?

IMOLA: Attűl én még hálás vagyok.

PATKű: A hála csak egy bizonyos összehatárig őrűvényes.

EDIT: Miűrt, mennyit kínálnak?

IMOLA: Csak locsogtunk rűla, hidd el.

PATKű: Nűgyszeres.

IMOLA: Honnan tudja?

PATKű: Így szokták. Elűsűre. De nem ez a vűge.

IMOLA: Nűzze Bandi...

PATKű: Ne haragudjon, annyi a dolgom. (*int a fiatalembernek*) Tessűk.

A fiatalember a szűműtűgűpűhez űl.

EDIT: Hát ez?

PATKű: Titkosítja a gűpet.

EDIT: Miűrt?

PATKű: Hogy ne lehessen hozzáfűrni az adatokhoz, ne lehessen megvűltoztatni semmit.

EDIT: Ez azt jelenti, hogy Tamást...

PATKű: Mire visszajűn, nűma a gűp.

EDIT: Micsoda disznűsűgű.

PATKű: Mostanában így szokás.

IMOLA: Hát... jű utat Edit. Ha visszajűssz, akkor nem felejtűjuk az aikidűt. Viszlát Bandi. Ha megkűrűhetem, hogy amit az elűbb mondtam... (*az ajtűbűl*) Nem komoly!

PATKű: A nűvűdíjat itt ne hagyja.

IMOLA: Tűnylűg. (*Visszamegy, hűna alá csapja*)

EDIT: Az Annáűt se.

IMOLA: Tűnylűg (*Visszamegy, hűna alá csapja*)

PATKű: Tűbb nincs.

Imola kimegy. A fiatalember lemezeket tesz táskájába.

PATKÓ: És ha magánszöveg is volt a gépben?
Tudom, tilos, de ki tartja be?

A fiú széttárja a karját, távozik. Edit a géphez lép.

EDIT: Mint egy darab fa.
PATKÓ: Mindig utáltam. Pedig a nevemen van.

Belép Béni és Laci a pianínóval.

BÉNI: (*liheg*) Hova tegyük?
PATKÓ: Te jó isten.
EDIT: Gratulálok, Bandi! Remek ötlet.
BÉNI: Megszakadok!
PATKÓ: A fal mellé.

Becipelik, leteszik a pianínót.

LACI: Az úristenit, aki ezt kitalálta.
BÉNI: Jól van na, mondtad már eleget. Fő, hogy megvan a főszerkesztő úrnak a zongorája. Amelyik nem fér a liftbe! Nem gondoltam róla, mikor becsámborgott ide a kockás ingében, hogy ilyen sokra viszi. Zongora?!
LACI: Fő hogy kész. Mára végeztünk.
PATKÓ: Nem egészen.
BÉNI: Nem kaptam rendelést, és ha nincs rendelés, akkor slussz-passz.
PATKÓ: Úton lehettek, amikor elküldtem.
LACI: Még egy zongora?
BÉNI: Üstdob, hárfa, nagybőgő, egy egész kurva zenekar?
PATKÓ: Parancs az parancs, én sem tehetek ellene. Biztos megszomjaztak, Neéné ad innivalót.
LACI: Fröccs kéne. (*Kimegy*)
BÉNI: Hogy szédelegjél nekem mi? És rám ejtsed a nagybőgőt? (*Követi*)
EDIT: Én is indulok.
PATKÓ: Azt hittem megvárja.
EDIT: Megy a gép.
PATKÓ: Este.
EDIT: Csomagolok. Átviszem a gyereket a volt férjemhez... Mi köze hozzá?
PATKÓ: Semmi. Biztos jólesne neki, ha megvárná.
EDIT: Ugyan mit mondhatnék neki?
PATKÓ: Nem az én hatásköröm. De ha most elmegegy, talán úgy érezheti, hogy csak addig volt fontos, amíg...
EDIT: Én nem olyan vagyok.

PATKÓ: Nem is gondoltam.

EDIT: *(leakasztja a törpés képet)* Elég ronda.

PATKÓ: Nem értek hozzá.

EDIT: Nem tudom mit evett rajta a húgom. Tudja évekig lógott az ágya fölött, aztán egyszerre csak elege lett, odaadta nekem, én meg vissza Tamásnak... mert az ő illusztrációja. Erre kilógatta. Hát kritikai érzéke az nincs. Rendben, ügyesek ezek a törpék, de ennyi?

PATKÓ: Tényleg elég sok. Szerencsére kicsik, úgyhogy sok is elfér egy képen.

EDIT: Mondja meg neki, hogy ezt elvittem, itt csak elkallódna.

PATKÓ: Mégse várja meg?

EDIT: És erről mindig eszembe jut majd.

PATKÓ: Nem szerepel a munkaköri leírásomban, hogy ilyen üzeneteket közvetítsek.

EDIT: Mit kezdjek én ezzel a szegény Tamással?

PATKÓ: Eddig főszerkesztő úr, most szegény Tamás?

EDIT: Hát nem az? Mondja meg neki...

PATKÓ: Én csak egy helyettes vagyok.

EDIT: Akkor őhelyette magától kérdem: mit csináljak egy olyan emberrel, aki nem volt hajlandó kijönni hozzám az indiai forgatásra, holott úgy vártam, hogy majd beledöglöttem?

PATKÓ: Igen, kétségkívül tisztességes, de ez még nem ok arra, hogy...

EDIT: És hagyta, hogy ez a simlis tolvaj a frissen felszedett macájával napozzon az Indiai óceán partján a produkció költségére! Vagyis az enyémre! A csaj még nem is volt tizennyolc! Liliomtipró!

PATKÓ: Én is próbáltam rávenni Tamást, hogy használja ki a lehetőséget, de ő...

EDIT: És a Sajga szemétségei ellen mit csinált?

PATKÓ: Jeleztem Sipricsnek.

EDIT: És ő? Ha annyira a szívéen viselte a produkciót, miért nem csinált semmit?

PATKÓ: Valószínűleg azért, mert minden rész után kikötött egy összeg a számláján. Ezért szerette úgy a produkciót. És ezért fogyott el a pénz. Ha nem lett volna betegszabin ő is ott napozott volna a Sajga mellett.

EDIT: És maga mindezt tudja és túri?

PATKÓ: Ez csak sejtés. Bizonyíthatatlan. Ez a lényeg minálunk. Mindig minden bizonyíthatatlan.

EDIT: Főleg, ha meg se próbálják bizonyítani.

PATKÓ: Élni akarok.

EDIT: Akkor meg mit szenteskedik? Én is!
Elevickélni valahogy a gyerekekkel! Filmezni.
Befejezni a sorozatot. Amit én találtam ki, én

írom, szerkesztem, vágom, rendezem, én, én, én!
És csak az számít ami ebben segít. Tamás nagyon fontos, nagyon kedves, de csak egy... adalék.
Úgy véletlenül jött.

PATKÓ: Meg kell beszélnem a dolgokat a fiúkkal.
EDIT: Most megvet?
PATKÓ: Hogy jövök én ahhoz? Egy nívódíjas művészt?
EDIT: Mondja meg a Tamásnak.
PATKÓ: Utoljára ismétlem: én a helyettese vagyok, nem az apja, nem is a barátja, és nem az üzenetrögzítője. Ha képes rá, hogy ne várja meg, akkor menjen. De velem ne üzengessen! Nem adom át! Ha már el tetszik árulni valakit, akkor tessék nyersen és egyenesen!

Edit kirohan, táskáját a díványon hagyja, az ajtóban Patkó elkapja a karját.

PATKÓ: A nívódíja. (a kezébe nyomja, Edit kisiet)
Erről mindenki el akar feledkezni?
LACI: (benéz) Na? Mi lesz már?
PATKÓ: Jövök. (Kimegy)

Pillanatnyi csönd, majd Kriston feje jelenik meg az ablakban. Foga közt papír. Bemászik, leporolja zakóját.

KRISTON: Bandi!
PATKÓ: (benéz) Ezt... hogy csináltad?
KRISTON: Mióta itt vagyok, bámulom a tűzlétrát a szemközti tűzfalon, meg a párkányt, ami a tűzlétra végétől idevezet. Csak sose mertem. A főszerkesztő tartozott a beosztásának. (A papírt az asztalra dobja)
PATKÓ: Azonnali hatállyal?
KRISTON: Tudtad?
PATKÓ: Volt indoklás?
KRISTON: Azt mondták nem kell.
PATKÓ: Tényleg nem.
KRISTON: De adtak. Pénzügyi szabálytalanság gyanúja.
PATKÓ: Az a „Gyermekek a föld körül”.
KRISTON: A művészi színvonal zuhanása.
PATKÓ: Az meg az „Olló”.
KRISTON: Ja.
PATKÓ: A nívódíjasok.
KRISTON: Amilyen a nívó olyan a díj. Edit?
PATKÓ: Szállás művésznő... Kiment egy kicsit. Nagyon el vagy keseredve?
KRISTON: Kiveszek valamit a gépből, és pá.
PATKÓ: Az nem olyan egyszerű. A gépedet lezárták.
KRISTON: Mi? Benne van a tizenhárom forgatókönyv!
PATKÓ: A gépben csak hivatalos anyagok tárolhatók.
KRISTON: Ez tévésorozat! Ennek a tévének írtam!

PATKÓ: Kérte tőled valaki?
KRISTON: Nem.
PATKÓ: Akkor nem hivatalos.
KRISTON: Azért jöttem ide, hogy megcsinálhassam.
PATKÓ: Lehet, hogy azért jöttél. De nem azért hívtak.
KRISTON: Hát?
PATKÓ: Ami a gépben volt, annak annyi. Nem mondtam százszor, hogy csinálj másolatot?
KRISTON: Az anyátokat! *(A gépre emeli a kezét)*
PATKÓ: Inkább ne. A nevemen van. A cég tulajdona. Beperelnek érte. Itt imádnak perelni. Örüljünk, ha a gyermekeket megússzuk.
KRISTON: Hogyhogy?
PATKÓ: Hat film be összes pénz ki. Hét rész hiány.
KRISTON: Sajga.
PATKÓ: És ki írta alá, hogy kimehet a pénz?
KRISTON: És ki tolt a kezem alá a papírt?
PATKÓ: A helyettesnek az a dolga, hogy kéz alá dolgozzék. Persze ha akarják, éppúgy kitekerik az én nyakamat is. De a helyettesekre általában nem utaznak.
KRISTON: És rám?
PATKÓ: Ha minden jól megy, a kirúgással megúszod. Téged csak egyvalami véd, de az fontos.
KRISTON: Micsoda?
PATKÓ: Hogy nem vagy elég fontos.

Belép Béni és Laci.

BÉNI: Jó napot főnök.
LACI: Vége a dalnak?
KRISTON: Már mindenki tudja?
BÉNI: Mindig mi vagyunk az elsők. *(felmutat egy papírt)* Lista. Világos mint a nap.
KRISTON: Mi van rajta?
BÉNI: *(végigfutja)* Minden. Az utolsó szögig.
LACI: Akkor?
PATKÓ: Rendnek kell lennie. Ami az A listán van, a raktárba, ami a B listán, át hozzám!
BÉNI: Ne rögtön a lépcső alá?
PATKÓ: Nem locsogunk, rámolunk!

Laci és Béni nekilátnak. A darab végéig folyamatosan ürül az iroda. Berohan Neéné.

NEÉNÉ: Ne haragudjon, de ilyenkor akkora a felfordulás, észnél kell lennie az embernek! *(Felkapja az íróasztal-lámpát)*
KRISTON: Na de...
NEÉNÉ: A nevemen van! *(Kirohan)*
PATKÓ: Neénének igaza van. Ilyenkor úgy el tudnak

tűnni a dolgok... A szegény Porzsoltnak sok gondja volt a fogaival tartott itt egy tartalék műfogsort. Már három éve befalazták, amikor kirúgtak egy másik aligúrt, és annak a leltárából került elő, mert a titkárnője a nevére vette.

KRISTON: Hátha jó lesz valamire...
PATKÓ: Helyezd biztonságba, ami a tiéd.
KRISTON: Nincs itt semmim. Szót fogadtam a nagybátyámnak. Mindig azt hajtogatta: a munkahelyen soha semmi csak kalap és kabát!
PATKÓ: Okos ember volt.
KRISTON: Amikor kirúgták az Egyesült Izzóból, csak leakasztotta a kalapját meg a kabátját a fogasról, és úgy lépett ki a kapun, hogy vissza se kellett néznie. Azért kértem az állófogast.
BÉNI: *(belép, a listára néz)* Fogas. Bocs, kabát.

Kriston leveszi, a fotelre hajítja. Béni viszi a fogast. A kabát Canossát jár - a bútorokat sorra elviszik alóla - Patkó a kihúzkodja, összegyűjti a készülékek kábeleit.

PATKÓ: A kábel nagyon fontos. Az ember kiment a cuccot, aztán hopp, nincs mivel bedugni.
KRISTON: Jut eszembe. Mégis maradt itt valami. *(a falhoz lép, meghökken)* Hol van?
PATKÓ: Mi?
KRISTON: A kép.
PATKÓ: A törpék?
KRISTON: Azok.
PATKÓ: Elég rondák voltak. Nem én mondtam! Nekem kifejezetten tetszettek. Olyan sokan voltak és aranyosak. A Szállás művésznő említette. Amikor elvitte.
KRISTON: Azt mondtad, csak kiment egy kicsit.
PATKÓ: Kiment egy kicsit. Chicagóba.
KRISTON: Nem várt meg? Amikor tudta, mi történik? Holott csak este indul a gép?! Válaszolj!
PATKÓ: Mit válaszoljak? Elmondtad. Ez történt. Szórul szóra.
KRISTON: A rohadt, szemét, tetű, aljas...

Berohan Neéné, elkezdi föltekerni a szőnyeget.

NEÉNÉ: Ne haragudjon, lelépne róla?
PATKÓ: A kávéfőzőt ne felejtse!
NEÉNÉ: Ne parancsolgass! Azt se tudom hol áll a fejem! *(megrántja a szőnyeget, Kriston elesik)* Elnézést, azt hittem már lelépett!
KRISTON: *(fekében)* Le én! Úgy leléptem, hogy még!
NEÉNÉ: Nem ütötte meg magát?

KRISTON: (tápáskodik) Nem.
NEÉNÉ: Ne haragudjon. Megint piszkos lett az öltönye, majd kitisztítom, bár a hajszárítót visszavitettem a sminkes Emmának.
KRISTON: Hagyja csak.
NEÉNÉ: Jó, ha nem olyan fontos, most nem erőltetem. (kiordít) Fiúk a páncélt még ne! Abban van a termoszoszom! (Kirohan)
PATKÓ: (utánaordít) Neéné! A páncélban van a fiam új bukósisakja is, vedd ki! (Kristonhoz) Motorozik a nyavalyás. Ezek olyan veszélyesen élnek.
KRISTON: De hát csak mondott valamit!
PATKÓ: Kijelentette, hogy kell neki egy motor, és kész, nem volt apelláta!
KRISTON: Edit!
PATKÓ: Csak hogy megy Chicagóba. És viszi a törpéket.
KRISTON: Üzent valamit?
PATKÓ: Megmondtam neki, hogy nem vagyok üzenetrögzítő! Nem bírom az ilyesmit! (kiordít) A fridzsidert csak akkor, ha kiürítettem! Se a joghurtomhoz, se a kólámhoz ne nyúljatok!
KRISTON: Szóval?
PATKÓ: Hogy a képről majd mindig eszébe jutsz.
KRISTON: Ennyit?
PATKÓ: Lényegében.
KRISTON: Miért ilyen mocskos ez a hely?
PATKÓ: Nem kell túlozni. Csak mint a többi.
KRISTON: Tudod mit mondott három napja itt, ezen a díványon?

Belép Béni és Laci felkapják a díványt, leesik róla az ottfeledett táská, a fal mellé állítják.

BÉNI: Vigyáztam! Vigyáztam!
KRISTON: Tudod mit mondott?
PATKÓ: Amit olyankor szokás. Bocs, ha oldalt lépnél, ott van mögötted az utolsó kábelem.
KRISTON: Azt mondta...
PATKÓ: (a kábelt tekeri) Varázsdíványok ezek. Mindegy mit mond aki ráül. Mikor elkezdődik a mondat, talán még igaz, mire leviszik a végén a hangsúlyt, már biztosan nem.
KRISTON: Ha még egyszer azt mondod Editről, hogy hazudik, én...
PATKÓ: Én ilyet? Soha! A Szállás művésznő igazán különleges. Csak hát vértévés.
KRISTON: Mi?
PATKÓ: Aki csak azt akarja. Aki nem a tükörben igazítja meg a haját, hanem a monitor képernyőjén, akinek az ereiben vér helyett

műsor folyik, és ha kinyitod, belül egy
montírozógép van.

KRISTON: Nem tudom elhinni.

PATKÓ: Helyes.

KRISTON: Mi?

PATKÓ: Hogy nem hiszed.

KRISTON: Mit?

PATKÓ: Semmit. Bármit. Akármit. Jobb lett volna,
ha már az elején se hiszel el semmit.
Legkevésbé a láthatatlan Sipricsnek. Én két éve
láttam utoljára. Akkor épp
koncertközvetítésekkel foglalkoztam. Volna.
Ragyogó szemmel azt mondta: a komolyzene igen
fontos, dolgozzam csak. Másnap ugyanolyan
ragyogó szemmel: a komolyzene nem tévészerű,
hagyjam abba. Mire én: tegnap épp az
ellenkezőjét mondta. Mire ő: akkor aligúr
akartam lenni. Mire én: és most? Mire ő: most
már az vagyok. Van még kábel?

LACI: *(belép, megragad egy fotelt)* Ugye ebbe már
senki se akar beleülni? *(Ki)*

BÉNI: *(megragadja a másikat)* Senki többet
először, másodszor, harmadszor? Pá. *(Ki)*

KRISTON: Miért vett fel Siprics?

PATKÓ: Csak találgatni lehet. Bukásra állt, talán
már a betegszabi is kamu volt. Azalatt
megpróbálta elsimítani az ügyeket, amik lassan
a körmére égtek, és persze kasszírozni még egy
kicsit... Ehhez pedig kellett egy feddhetetlen
ember.

KRISTON: Minek adta a nívódíjat az utolsó
percben?

PATKÓ: Talán... végkielégítés.

KRISTON: Stróman voltam?

PATKÓ: Olyan komoran látod a dolgokat. Szerződéses
örömkatona. Miért nem tudtál neki örülni?

Bejön Laci és Béni.

BÉNI: Na apám, be a szekrénybe, elcsavarozod a
faltól, én meg viszem a polcokat.

*Laci morogva bemegy a szekrénybe, Béni viszi a polcot. Bejön
Neéné a létrával.*

NEÉNÉ: Bandi, a bukósisakot kivettem a páncélból,
de majdnem elrámolták a fiúk, úgyhogy beraktam
a fridzsiderbe a kóla mellé.

PATKÓ: Kösz.

NEÉNÉ: *(felállítja a létrát)* Előbb a lámpa, aztán
a függöny. A karnis marad?

PATKÓ: Jobb, ha leveszed. *(kiviszi a kábeleket)*

LACI: (a szekrényből) Főszerkesztő úr, nyomjon a falhoz, mert ahogy jönnek ki a csavarok, érzem, hogy dőlök!

Kriston odaugrik, nyomja a szekrényt. Neéné felmászik a létrára, a lámpaernyővel küzd.

NEÉNÉ: Csak ne szédülnek ennyire!

Béni kivisz egy polcot. Patkó be. Neéné a lámpával ki.

LACI: Erősebben!

Patkó odaugrik, a két férfi a szekrénynek feszül.

KRISTON: Én azt hittem, hogy a művészeti adások...

PATKÓ: Hagyd már. Ez a művészet-dolog csak hobbi. Kit érdekel rajtad kívül?

KRISTON: Micsoda balek vagyok.

PATKÓ: Csak mert otthagytad azt, ami az öledbe hullt. Aki nem veszi el azt, amit elvehet az nem derék ember. Egyszerűen csak tökhülye.

KRISTON: Undorodtam volna.

PATKÓ: Ja, az más.

KRISTON: Nyúltam volna le mindent mint Sajga? Mint Siprics?

PATKÓ: Róla nem tudjuk. Csak tudjuk.

KRISTON: De ő legalább lebukott.

PATKÓ: Még arra se vennék mérget.

LACI: (dörömböl) Engedjenek ki! (megjelenik)
Mennyit becsavartam amikor idehoztuk! Aztán minek? Ennyi időre?

Béni be, viszik a szekrényt. Neéné be.

NEÉNÉ: Fogni kéne a létrát, hogy le ne szédüljek!

Patkó és Kriston megfogják. Neéné a függönnyel hadakozik.

NEÉNÉ: Nem elég stabil!

PATKÓ: Ne hisztizz.

KRISTON: Fogjam a lábát?

NEÉNÉ: Ha lehetne.

PATKÓ: Majd én.

KRISTON: Parancsolj.

PATKÓ: Végre valami hibátlan! A vádli!

NEÉNÉ: Na ugye!

BÉNI: (berohan, nyomában Laci) A videó? A tévé?

PATKÓ: Kiskocsira. Alá hungarocell.

LACI: Igenis. (Begurítja a kiskocsit, pakol, viszik a holmit)

KRISTON: Egyébként kikérem magamnak.

PATKÓ: Mit?
KRISTON: Tulajdonképpen lehülyéztél.
PATKÓ: Dehogy. Csak... lehattél volna egy kicsit korszerűbb.
KRISTON: Tojok a korszerűsége.
PATKÓ: Nekem épp ez tetszik benned... de az én tetszésem nem sokat számít. Nem te voltál a legjobb főnököm. De a legérdekesebb és a legrokonszenvesebb.
KRISTON: Köszönöm.
PATKÓ: Bár érzelegni nem szeretek.
NEÉNÉ: Erősebben! Ne csikizz, markolj!
KRISTON: És te... korszerű vagy?
PATKÓ: Én helyettes vagyok. Helyettesek mindig kellene. Az első vonal feje hull, a helyettes marad. Félárnyék. Viszonylagos nyugi. És persze lojalitás.
KRISTON: Kihez?
PATKÓ: A főnökhöz.
KRISTON: Melyikhez?
PATKÓ: Az éppen aktuálishoz.
KRISTON: Nem forog a gyomrod?
PATKÓ: A szódabikarbóna benne van a fizetésemben.
NEÉNÉ: *(megszédül)* Kapjanak el! *(Ugrik, elkapják)*
KRISTON: Megütötte magát?
NEÉNÉ: Nem magukon múltott!
PATKÓ: Mit ugrálsz a függönnyel mint valami ejtőernyős?!
NEÉNÉ: Könyörögtem, fogjanak erősebben, de csak lefetyelnek! És milyen sületlenségeket! Jaj. Istenem, férfiak! *(Kirobog)*
PATKÓ: Egy óra múlva át kell adni, tisztán, kipucolva, lezárva. És még a leltár! Gyerünk!

A rámolás üteme gyorsul. Béni, Laci be, viszik az íróasztalt. Neéné be, viszi az egyik telefont.

KRISTON: Nem is tudom mire várok még.
PATKÓ: A leszámolásra.
KRISTON: Nem akarok én senkivel sem leszámolni.
PATKÓ: A holmikkal kötelező. Nem mellékeltek a felmondóleveledhez egy listát?
KRISTON: De.
PATKÓ: Olvasd.

Béni, Laci be, viszik a számítógépállványt, Neéné be, viszi a maradékot: váza, permetező - észreveszi a táskát.

NEÉNÉ: Melyik művészno hagyta itt? Berakom a fridsiderbe, az az egy biztos hely. Ha keresnék... *(Kimegy)*
KRISTON: *(a listát olvassa)* Jézusom.

PATKÓ: Csak akkor fejezted be, ha mindezt aláíratad. Egyenként.

KRISTON: Könyv, kazetta rendben. De közvetítőkocsi?

PATKÓ: Elmégy a műszakiakhoz, igazoltatod, hogy nincs nálad kamera, a garázsba, hogy autó, a sportkörbe, hogy mez, súlyzó, medicinlabda, a zenekarhoz, hogy hangszer.

KRISTON: Hangszer?

PATKÓ: Külön a fúvósokhoz, külön a vonósokhoz, itt igazolják, hogy nincs nagybögőd, ott, hogy fagottod.

KRISTON: Téboly.

PATKÓ: Tévé.

KRISTON: És föl sem merül, hogy nekem is tartozhat a cég?

PATKÓ: Mivel?

KRISTON: Mit tudom én?

PATKÓ: Na ugye.

KRISTON: Hát a vizelet? Amit a belépéskor leadtam?

Béni és Laci be. Az óriásfikuszhoz lépnek, rajta a kabát.

BÉNI: Utolsó felvonás.

LACI: Nyavalyás kóró, hogy száradnál el.

BÉNI: Nem szárad. Ez túlél mindenkit.

LACI: És ha kiejtenénk az ablakon? Véletlenül.

BÉNI: Nem rossz.

LACI: Az életbe nem kellene cipelni sehova.

PATKÓ: Ugyan fiúk. A tévé dísze.

BÉNI: Álmodozni se szabad?

LACI: Kabát! (*Kriston leveszi*)

BÉNI: Egy, két, há! Anyád! (*Kiviszik*)

Az iroda kiürült, egyedül a zongora maradt a fal mellett. Berobog Sajga. Elképedve áll meg az ajtóban.

SAJGA: Hát ez? Egy órája még... Változnak az idők.

KRISTON: Mint a villám. Te szemét.

SAJGA: Mi van?

PATKÓ: Kriston úr feszült. Azt javaslom, hogy röviden és csak a lényegét.

KRISTON: Semmi feszültség! Nincs kötelezettségem, szabadon és feszültségmentesen verem le rajta az Indiai óceánt! Belezöldül!

PATKÓ: Nyugi! Meheztél volna te is.

SAJGA: Nem értem a hőbörgést.

KRISTON: Remélem úgy sittyre vágnak a hiányzó részekért mint a huzat!

SAJGA: Nincs itt semmiféle hiány.

KRISTON: Azt hiszed megúszod?

SAJGA: Mit? Pillanatnyi pénzzavar. Megesik. A

sorozat megy tovább. (*papírt lobogtat*) Itt az új szerződés Schwantz aligúr aláírásával. Tulajdonképpen ezt akartam bejelenteni, elvégre közös, nívódíjas produkciónkról van szó, és akkor tessék. Így hozzon az ember jó hírt.

PATKÓ: Lenyelte, hogy hiányzik a pénz fele?

SAJGA: Tudomásul vette, hogy történt egy kis túlköltekezés, és megadta a folytatáshoz szükséges összeget. Tudja milyen értékről van szó. Éppen Kriston úr összefoglalóját használtam az érveléshez. Amit volt kedves kinyomtatni. (*olvassa*) UNESCO támogatás. Csatlakozás Európához. Blablabla. Igazán köszönöm. Épp ez kell.

PATKÓ: Meg a nagyszerű passzok.

SAJGA: Remek labdákat adtam neki. Persze most is. Remélem most nem szúrja el. Nem kell ugrálni. Örülj barátom, hogy nem kezdődik nyomozás a te aláírásoddal kiszaladt pénzek után.

KRISTON: A rohadt életbe...

PATKÓ: (*visszafogja*) Persze, hogy örül. Szóval minden rendben.

SAJGA: Persze. Minden megy tovább... egyetlen apró változtatással. Nem Szállás Edit készíti a műsort.

KRISTON: Hát ki?

SAJGA: Páder Anna. Este ő utazik Chicagóba. Az aligúr úgy látta, hogy a rámenősebb kérdezési stílus, és a látványosabb egyéniség használ a műsornak.

KRISTON: És Editet csak úgy kipöckölték abból, amit ő talált ki és hajtott ki?

SAJGA: Én hajtottam ki. Az ötlet semmi. Ötletekkel Dunát lehet rekeszteni. A megvalósítás! Az a munka. Én lobbiztam Sipricsnél. Én harcoltam ki. Enyém a műsor. Ez a mostani pedig... vezetői döntés. Művészi döntés. Észszerű érvekkel.

KRISTON: Miféle észszerűség?! A Páder Anna nem beszél idegen nyelvet és hetekig forgat külföldön?

SAJGA: Majd kap tolmácsot. Kicsit megdrágítja a dolgot, de istenem. A minőségnek ára van Szép. Szállás művésznő már tud róla?

PATKÓ: Előbb Páder Annát kellett riadóztatnom.

PATKÓ: És az Olló holnapi felvétele?

SAJGA: Műsorváltozás. Majd akkor készül el, ha a műsorvezető visszajön Chicagóból. Egyébként az Ollónak is én leszek a producere. Arra is ráfér egy kis arculatváltozás. Kettő helyett egy műsorvezetővel fut tovább.

KRISTON: És az az egy: Páder Anna.

PATKÓ: Egy félszárú olló.

SAJGA: És így azután a címe is megváltozik

KRISTON: Mi lesz?

SAJGA: Majd az új főszerkesztő eldönti. Neki is kell feladat.

PATKÓ: Szóval Páder művésznő vezényli a parádét.

SAJGA: Egy képernyőt egy-egy arc jelképez. Ez az aligúr elmélete.

PATKÓ: Szegény Száky Imola. Belehal a dühbe.

SAJGA: Dehogy. Remek ajánlatot kapott. Ő lesz a cég szóvivője. Schwantz aligúr úgy érzi, egy kellemes, közismert arc jobban kommunikál majd a sajtóval mint ő. Persze akkor nem vezethet műsort, mert az összeférhetetlen. Vagy-vagy.

KRISTON: Zseniális.

PATKÓ: Biztos Páder művésznő javasolta.

SAJGA: Nem voltam ott.

KRISTON: Szóval Száky Imola nyeleti le mindenkivel az összes disznóságot. Annak a Schwantznak a nevében, akiről egy órája még csak annyit mondott: „az a barom”.

SAJGA: Most majd megfontoltabban nyilatkozik. Végül is szóvivő lesz.

KRISTON: Csak nem képzelik, hogy elvállalja?

SAJGA: Már elvállalta. Délutánra össze is hívta az első sajtóértekezletet, hogy bejelentse a változásokat.

KRISTON: Hol a Neéné pálinkája?

PATKÓ: Szóval csak a Siprics faragott rá.

SAJGA: Dehogy. Akkora végkielégítést kap, hogy csak győzze hazavinni a pénzt.

KRISTON: És közben kivezettetik meg beperlik?

SAJGA: Az más. A látszatra ügyelni kell. És ha pénzbüntetésre ítélik, a végkielégítésből futja bőven. Jut is, marad is.

KRISTON: Neéné! A pálinkát!

PATKÓ: Nincs itt. Visszavitte a függönyt.

SAJGA: Lássátok be, ezek igazán konstruktív döntések. Az is, hogy az új főszerkesztő mellé a legtapasztaltabb helyette adja az aligúr. Vagyis téged, Bandi. Az én javaslatom. Nem is örülsz?

PATKÓ: Dehogynem.

SAJGA: Csupa remek hírrel állítok be. Megmentjük a műsorokat, az embereket, már aki menthető, és akkor itt kókadoztok. Az ördög tegyen veletek jót. *(Indul)*

KRISTON: Egy pillanat.

SAJGA: Csak gyorsan.

KRISTON: Gyors leszek. Edit itt hagyott neked valamit.

SAJGA: Mit?

KRISTON: Ezt! *(Szájon vágja)*

SAJGA: Idióta! Kicsinállak!
KRISTON: Parancsolsz még egyet?
SAJGA: Vedd úgy, hogy már a sitten ülsz!
KRISTON: Na, akkor röpül a következő! (*Sajga kirohan, Kriston utána, az ajtóban megáll*) Hogy ez milyen gyors.
PATKÓ: Ez túlzás volt.
KRISTON: Fenéket. A minimum. Helyettes úr.
PATKÓ: Tehetek róla?
KRISTON: Te? Áh. Semmiről. (*csönd*) Szólni kéne Editnek, ne menjen a repülőtérre.
PATKÓ: Majd szól Sajga.
KRISTON: Ennyivel tartozom neki.
PATKÓ: Semmivel se tartozol neki.
KRISTON: Felhívom. (*felemeli a kagylót*) Nincs vonal.
BÉNI: (*belép, kihúzza a dugót*) Kikapcsolták. Viszem a telefont is. (*csönd*) Kész vagyunk.
PATKÓ: (*a pianínóra mutat*) Hát ez?
KRISTON: (*most veszi észre*) Eddig nem volt itt.
PATKÓ: Reggel hozattam. Játsszol, ugye? Hogy megünnepeljük a nívódíjat.
KRISTON: Milyen kedves.
PATKÓ: És már viszik is.
BÉNI: Ezt ugyan nem.
PATKÓ: Ha egyszer ki kell üríteni az irodát.
BÉNI: Laci! A listát!

Belép Laci átadja a papírt.

BÉNI: Nincs rajta. Amiről nincsen papír, marad.
PATKÓ: Reggel érkezett!
BÉNI: Arra volt papír. Erre nincs. Szórakozásból fogunk zongorát hurcobálni fel-alá a házban?! Belegebédünk már a fikuszba is!
KRISTON: (*megsimogatja a pianínót, felnyitja, belenéz*) Üres. Nincs benne semmi.
LACI: Naná, hogy nincs.
BÉNI: Méghogy igazit? Húrok, kalapácsok billentyűk, páncéltőke? Tudja hány kiló?
LACI: A díszletraktárból hoztuk. Ha egyszer dísznek lesz.
BÉNI: Szerintem így is szép. És marad.
PATKÓ: Szerzek szállítólevelet. Folytassák kint, aztán még egyszer átnézünk mindent.

Béni és Laci kimennek. Besiet Neéné.

NEÉNÉ: Végigviszem a leszámolólapját az akadályversenyen. Tudja, a kazettatár, a sportkör a zenekar. Írja alá, elintézem. (*megfordul, Kriston a hátán írja alá a papírt*)

És ne felejtse, kifelé engedélyt kell kérnie a rendészeten.

KRISTON:

Hogyhogy?

PATKÓ:

Elvették az igazolványod. Kifelé csak írásos engedéllyel.

NEÉNÉ:

Szerettem magával dolgozni... Sokat fogok gondolni magára. *(az ajtóból visszaszól)* Bandi, a központi állományban leszek, és... tudod, rám mindig számíthatsz.

PATKÓ:

Igen? Tudom?

NEÉNÉ:

Főnök, ne tisztítsam ki a zakóját?

KRISTON:

Köszönöm nem.

Neéné int, kimegy.

PATKÓ:

(a zsebébe nyúl) Van itt neked még valami. Reggel kaptam meg. Egy kis késéssel. A repülőjegy. Moszkvába. *(Átnyújtja)*

KRISTON:

Moszkva! A Zichy-kiállítás rég bezárt.

PATKÓ:

Tudom. De gondoltam, ha már se India, se Párizs...

KRISTON:

Most már nincs sok kedvem Moszkvához.

PATKÓ:

Nem baj, úgysem használhatod a jegyet. Csak televíziós kiküldetési papírral. Azt meg már nem kaphatsz.

KRISTON:

Akkor mire jó?

PATKÓ:

Semmire. De a tiéd.

KRISTON:

Köszönöm. *(Elteszi)*

PATKÓ:

A fiúk le fogják zárni az irodát.

KRISTON:

Még maradnék egy kicsit. Pár percet.

PATKÓ:

Lehet, hogy már csak odalent találsz, tudod, ez a rengeteg rohangálás...

KRISTON:

Menj csak, menj.

PATKÓ:

Hát akkor... *(Int, kimegy)*

Kriston felhajtja a zongora fedelét, belehajol az üres dobozba. Belép Anna. Acélszínű menedzserzakót visel. Kriston felkapja a fejét, beveri, elszédül.

ANNA:

Jézusom, fáj?

KRISTON:

Áh, dehogy.

ANNA:

Anyám ilyenkor mindig egy hideg kanalat nyomott a fejemre. Nincs itt egy kanál?

KRISTON:

Ha a nívódíjért jött, azt maga után vitte a barátnője.

ANNA:

Miféle barátnőm?

KRISTON:

Akkor a kolléganője. Tudja, a szóvivő.

ANNA:

Örülök, hogy még itt találok. Biztosan tudja, mi történt.

KRISTON:

Sok minden történt.

ANNA:

Hogy ma este elröpülök Chicagóba.

KRISTON:

Beszélt már Edittel?

ANNA: Nem az én dolgom.

KRISTON: Hát kinek a dolga?

ANNA: Biztosan azt is tudja, hogy mostantól én vezetem az Ollót. Mármint az új műsort... apropó, gondolkodhatna valami pofás címen.

KRISTON: Két kollégát gázolni el egy pillanat alatt! Ez azért teljesítmény. Mint a bulldózer.

ANNA: Hagyjuk a múltat. Mindig előre kell nézni.

KRISTON: Persze. A háta mögött minden csupa rom.

ANNA: (közelebb lép) Ha korábban felfigyelt volna rám, most nem itt tartanánk. Én elkövettem mindent, ami tőlem telt, de magának csóllátása van... Hagyjuk. Még most sincs minden veszve.

KRISTON: Most udvaroljak?

ANNA: Jobb későn mint soha. Este utazom, és amint visszajöttem kezdődik az új műsor első felvétele, szóval... arra gondoltam, hogy... maga annyi mindenhez ért. Illusztrátor, grafikus, a kisujjában a dizájn. Mi lenne ha megtervezné az új műsor díszleteit: ruha, bútor, háttér, minden apró részlet - szóval az egész látványt? Persze nem könnyű, mert a Sajga egy vizes zsebkendővel a képén jár a házban és átkozza magát, de minden megoldható. Most az történik amit én akarok. Mit szól?

KRISTON: Viccel.

ANNA: Szerintem tisztességes ajánlat.

KRISTON: Vagy gázol vagy vásárol.

ANNA: Ugyan miért kellene most magát megvenni?

KRISTON: Maga tulajdonképpen nő?

ANNA: Ellenőrizhette volna.

KRISTON: Vagy női ruhába bújt faltörő kos?

ANNA: Azért nem kellene engem leckéztetni. Amikor én feljöttem Törekházáról, és a főiskola mellett nekifutottam a tévészésnek, akkor nem főnöknek hívtak, hanem a nyakam szegtem, hogy idejöhessek hetvenhetedik senkinek. Nem beleültettek a készbe, hanem mindenki betartott és elém állt, és mindenkin át kellett másznom, hogy előre jussak. Nem kényeskedő úrifiúnak szerződtem, hanem magamnak kellett kiverekednem a helyemet, följebb és egyre följebb. Akármilyen vagyok, azt én csináltam magamból, és nem mások csinálták belőlem, hallja?!

KRISTON: Az biztos, hogy maga csinálta magát.

ANNA: Igenis! Könyököltem és pedáloztam és lefeküdtem! Hát miye van az embernek amikor feljön Törekházáról? Mi? Mindenki azt használja, amiye van. Megcsináltam, amit kellett! Épp mint a többiek. Csak jobban! És nem hazudom, hogy széplélek vagyok! Szégyelljem magam? Amikor megyek Chicagóba és két saját műsorom lesz? Ne mondja! Aztán mire föl

szégyelljem magam? Inkább nézzen végig magán, hogy hol tart a pünkösdi királysága után?! Buktajani!

KRISTON: Szeretném egy kicsit közelebről megnézni ezt a pianínót.

ANNA: Kicsit elkapattam magam.

KRISTON: Nem tudom eldönteni, hogy igazi, csak kibebezték, vagy eleve díszletnek csinálták.

ANNA: Az ajánlat áll. A stúdió-berendezés, a háttér, minden. És akkor itt maradhatna... szóval nem szakadnánk el egészen egymástól.

KRISTON: Mert első látásra majdnem hibátlan Bösendorfernek látszik. Csak később derül ki, hogy töküres.

ANNA: Ha esetleg olyan valamit mondtam volna... Nem úgy gondoltam. Néha elkap a gépszíj. Ne haragudjon. Bocsásson meg. Hallja? Tamás, én... kérem, bocsásson meg.

KRISTON: És az ember az ilyesmit csak akkor ellenőrizheti, ha alaposan megvizsgálja a belsejét. (*Visszabújjik a zongorába*)

ANNA: (*tehetetlenül téblábol körötte*) Dögölj meg! (*Kirohan*)

KRISTON: Ha itt belül megtalálom a húrok rögzítési pontjait, akkor valaha rendes zongora volt és kibebezték, de hát ilyen sötétben...

Berobog Edit. Nem látja a férfit.

EDIT: Van itt valaki?

Kriston felkapja a fejét, beveri, elszédül.

EDIT: Jézusom! Fáj?

KRISTON: (*nyög*) Áh, dehogy.

EDIT: Nincs itt egy kés? Rá kéne nyomni a púpra!

KRISTON: Kanál nem jó?

EDIT: Dehogynem. Az van?

KRISTON: Nincs. Örülök, hogy látlak.

EDIT: Rohanok.

KRISTON: Nem találkoztál Páder Annával?

EDIT: Majd feldöntött a folyosón.

KRISTON: Ugyanis Páder Anna...

EDIT: Nem érdekel! Feláll a szőr a hátamon ha csak meglátom! Engem az érdekel, hogy nem tudtam beszállni a kocsiba, ugyanis a gyereket az anyámhoz csak akkor... Hol a táskám? Csak itt hagyhattam! Barna, háromrekeszes.

KRISTON: Ja az? Bent van a fridzsiderben.

EDIT: Hol?

KRISTON: Ilyenkor a Neéné fridzsidere az egyetlen biztos hely. Ne aggódj.

EDIT: Kő esett le a szívemről. Megyek is.
KRISTON: Várj.
EDIT: Rettenetes késésben vagyok.
KRISTON: Nem hívott Sajga?
EDIT: Lehet, de a mobil a táskámban van. Remélem nem a mélyhűtőbe tették. Egyébként minden rendben, a jegy nálam, a kiküldetési papírt Sajga hozza a repülőtérre.
KRISTON: Edit, én...
EDIT: Ne mondj semmit. Üzentem Patkóval, átadta?
KRISTON: Kipréseltem belőle.
EDIT: Akkor tudsz mindent. Nekem is nagyon nehéz. És ne hidd, hogy azért, mert te most ilyen nehéz helyzetben... Véletlen egybeesés! Szép volt a három hónap.
KRISTON: Amiből két és felet külföldön forgattál.
EDIT: Ez szemrehányás?
KRISTON: Csak szerettem volna, ha...
EDIT: Én is szerettem volna! De nem megy. Ott az anyám, a lányom, a munkám. Több nem fér bele! Én nem ajnározhatok, pátyolgathatok senkit. Nincs tartalék energiám, nem engedhetem meg magamnak, hogy még ápolónő is legyek.
KRISTON: Vagy úgy.
EDIT: Félreérintesz.
KRISTON: Dehogy.
EDIT: Mennem kell.
KRISTON: Jó, csak még annyit, hogy...
EDIT: Nem bírom a lelkizést! Ne mondj semmit!
KRISTON: Neked akarok jót! *(térdre ereszkedik)*
Könyörgök!
EDIT: Miért alázod meg magad?
KRISTON: Az isten szerelmére, a chicagói út...
EDIT: Várnak a reptéren! Megy a gép!
KRISTON: Hát jó. *(Feláll, térdét porolja)*
EDIT: Rendben, mondd, ha annyira akarod. De csak mert nem akarlak megsérteni. És előre közlöm, hogy úgyis hiába. Fél perced van.
KRISTON: Csak téged akarlak megkímélni...
EDIT: Engem te ne kímélj! Negyed perc.
KRISTON: Na jó. Megpróbálom. A fridzsiderben a táskád mellett ott a Patkó fiának a bukósisakja, meg joghurt, meg kóla. Na azokhoz ne nyúlj, mert a Patkó nem bírja, ha piszkálják a joghurtját.
EDIT: Ezt akartad mondani?
KRISTON: Időn belül voltam?
EDIT: A törpéket magammal viszem Chicagóba. *(Ki)*

Kriston a zongorára ül. Belép Béni és Laci.

BÉNI: Menni kell, főnök.

LACI: Kint vár a rendész, hogy zárhasson.
KRISTON: Mindjárt.
BÉNI: (együttérzőn) Na főnök, ennyi?
LACI: Semmi se maradt itt?
KRISTON: Semmi.
BÉNI: Hát Vilmos?
KRISTON: Az ki?
BÉNI: Vilmos, a körte.
LACI: A fogadás. Én vágtam el. Csak még nem tudtuk, hogy maga lesz a delikvens. De fogadtunk. Hogy három hónap.
KRISTON: Több volt.
LACI: Egy-két nappal.
BÉNI: Méltányosság is van a világon.
KRISTON: Rendben. (kisiet, visszatér a Neé-féle pálinkával) Tessék.
LACI: Ez nem Vilmos.
KRISTON: De nem is három hónap. Méltányosság.
BÉNI: Igaz. (kihúzza a dugót, beleszimatol) Fhú, de szigorú. (kínálja) Egy kortyot?

Mindhárman meghúzzák.

BÉNI: (körülnéz) Mint egy kripta. Amikor így kirámolunk valamit, mindig úgy érzem magam, mint egy sírásó.
LACI: Jön?
KRISTON: Még egy fél perc. Vagy negyed.
BÉNI: Maga tudja. (körülpillant) Lepra hely. (Kimennek)

Kriston még egyszer belenyúl az üres zongorába, azután megpöccint egy képzeletbeli billentyűt. A zongora megszólal. Kriston meghökken, aztán belelendül, játszik. A díszlethangszer hibátlanul zeng. Lecsapja a fedelet, a zene szól tovább. Felveszi kabátját a földről, az ajtóhoz lép. Zárva. Dörömböl. Az ajtót rugdossa.

KRISTON: (ordít) Hé! Hé!! Hé!!! (lehiggad) Na tessék. Engem meg itt hagytak.

Karjára veszi a ballont, átveti lábát az ablakpárkányon. Megáll, visszakecmereg az irodába, fölveszi a földről a kék mappát, a foga közé szorítja. Szájában a nívódíjjal kimászik az ablakon.